

MaPA

Patnáctý Magazín Paláce Akropolis 04-06 2012

ŽIŽKOV SOBĚ

2012

10. 05. ————— 29. 06. 2012

Obsah

Téma: Vlastimil Beránek <i>Hudba ve skladišti: Kde skladujete svou oblíbenou hudbu?</i>	04
Hudba: Jiří Špičák <i>Yonderboi wellcome!</i>	10
Hudba: Michal Pařízek <i>Destilované tóny</i>	12
Hudba: Karel Veselý <i>Jacaszek na cestě mimo tento svět.</i>	14
Hudba: Ondřej Stratilík <i>Syndrom druhé desky se nekoná.</i>	16
Hudba: Vlastimil Beránek <i>Nesnáze nás vždycky hnaly dopředu</i>	18
Hudba: Jakub Pech <i>Oskar Petr a jeho kulatiny</i>	20
Hudba: Jiří Špičák <i>Unbroken</i>	22
Hudba: Erika Štarmanová <i>Australský kytarista Joe Robinson míří do Čech.</i>	23
Hudba: Jiří Moravčík <i>Portugalské rytmy v Akropoli</i>	24
Hudba: Petr Dorůžka <i>Špičkové flamenco i klasika z Afriky na Respectu.</i>	26
Hudba: Vlastimil Beránek <i>Nedbalé nepořádky a lehkomyšlnost písničkářky Hanne Hukkelberg</i>	32
Festival Žižkov Sobě 2012: Výstava 80. SEZÓNA	34
Festival Žižkov Sobě 2012: Hra Kubb	36
Festival Žižkov Sobě 2012: Dopravní hřiště	37
Festival Žižkov Sobě 2012: Divadelní představení	38
Festival Žižkov Sobě 2012: Traffic Dance – Drums 2012.	39
Festival Žižkov Sobě 2012: Bängditos Theater, Überfluss – Hojnost	40
Festival Žižkov Sobě 2012: Hudební rej na Parukářce	42
Festival Žižkov Sobě 2012: Klubová klasika Dub Pistols	43
Divadlo recenze: Viděno dvěma: Jana Soprová <i>Život i smrt v růžovém</i>	44
Divadlo recenze: Viděno dvěma: Lenka Dombrovská <i>Božské vrabčátko v Akropoli</i>	46
Hudba: Petr Dorůžka <i>Židovská hudba z hedvábné stezky</i>	48
Hudba: Jakub Pech <i>Nové písně Michala Prokopa a Framus 5</i>	50
Hudba: Jakub Pech <i>Finále obnovené Půlnoci přináší koncertní DVD</i>	51
Hudba: Ondřej Bezr <i>Jablkoň nemá nikdy hotovo.</i>	52
Festival Integrace Slunce	53
Lidé z Paláce Akropolis: Jakub Pech <i>Cyril Hořánek</i>	54
Fotogalerie: <i>Fotograf Jindřich Oplt</i>	56
Resumé	58

Ráno jsem se cestou do práce zastavil na poště vyzvednout nějaké dopisy. Jako obvykle jsem docela dlouho čekal, ale to, i okolní šum, jsem již dávno přestal vnímat a jsem vůči tomu imunní. Proto jsem pána a paní před sebou začal poslouchat, až když už je museli poslouchat i lidé, kteří od nich stáli podstatně dále než já. Paní, která měla zjevně nejlepší léta již dávno za sebou, zrovna křičela přes rameno na pána: „...to víte, že to bylo za komunistů lepší, i v televizi to říkali, přes padesát procent lidí si to myslí...“ Byl starší než ona a evidentně se s ní nechtěl moc bavit, ale tohle ho zjevně namíchlo. Pán se však ovládl a po chvíli jí s úsměvem odvětil: „To by mne zajímalo, jak by se ta procenta změnila, kdyby těm, kteří si to myslí, někdo na týden zavřel supermarkety!“ Více jsem se toho nedozvěděl, protože paní přišla na řadu a potom, možná naštěstí, uraženě odsupěla s nosem nahoru.

Zbytek cesty jsem hloubal a mudroval nad obsahem a smyslem toho, co se mezi oběma aktéry událo a co to znamená v širších souvislostech. Na stole v práci mi ležel otevřený časopis, kde byl článek o sbírce obrazů Adolfa Hitlera. Inspirován předchozí debatou jsem se detailněji podíval na dokumentární fotografii, na které v kruhu „přátel“ navštívil mnichovskou galerii. Uvědomil jsem si, že mám stejné smíšené pocity, jako když jsem před léty koukal na fotky Tomáše Némce z cyklu o milicionářích nebo Jaroslava Barty, který do cyklu Slavnostní zahájení zařadil dokumenty z různých komunistických oslav. Obsah všech těch fotografií ve mně vzbuzuje stejnou nechut a vyvolává i po těch letech stále nepřemožitelný odpor.

Chtěl jsem zahnat chmurné myšlenky, které mne při těch vzpomínkách a asociacích napadaly, a proto jsem hned otevřel maily, abych se z toho dostal pracovní terapií. První mail byl od Oskara Petra. Poprosil jsem ho o pár řádek na téma „jak se prokousával životem“, než se v Paláci Akropolis začal připravovat koncert na oslavu jeho šedesátin. Čtením jeho řádků jsem zkušenost z pošty zahnal do ústraní a zbytek dne jsem z toho měl výbornou náladu.

OSKARE, VŠECHNO NEJLEPŠÍ...

„Každý den hrál táta na Petrofa a o víkendech po obědě jsme poslouchali klasiku z rádia. V 7. třídě jsem nechal lukostřelby a spoluzaložil školní kapelu s bratry Veselými. The Shadows se lomili k Beatles a Bee Gees, i když angličtina byla pro nás tabu. Pan Veselý byl hrdým Čechem. Nechal jsem i volejbalu a střední školu si začal kořenit zpíváním v rockových kapelách, repertoár od Beatles přes Creedence až k Lovin' Spoonful. Vše bylo tehdy nové a dělo se poprvé. Živoucími domácími idoly se stali The Rebels, Matadors, ale i Primitives Group i Dežo Ursiny. Všichni tlačili a uměli to náramně. Flamengo tomu dalo korunu a já to zkoušel souběžně s vlastními věcmi i na talentových soutěžích. Po nedostižném Hendrixovi a dalších mi učaroval Cat Stevens a všichni skvělí umělci světa svojí svobodnou hudbou. Prodával jsem olejové pastely na Karlově mostě. Po hraní vlastních věcí (které snad jednou ještě nahraju) po klubech a folkových festivalech přišel zlom zlomů. Začal jsem studovat zpěv na konzervatoři J. Ježka a pracoval jako rekvizitář v ČT. V 19 jsem měl vlastní pořad v Malostranské Besedě a po dalším takovém – Čtvero ročních období s Kalandrou, Michnovou a Kováříkem – jsme se dali dohromady a založili Marsyas. Hráli jsme všude a z převzatého repertoáru se vylíhly vlastní písničky ovlivněné vším na tehdejší nekonvenční scéně. Stáli jsme zcela mimo oficiální proud a žili jsme hudbou. Stali jsme se součástí sdružení Šafrán. Pokusy o kapelové pojetí folkrockového tria vyústily v první album, kde hráli i protagonisté Výběru Praha

Michael Kocáb s Ondřejem Soukupem. S nimi jsme i často hostovali, s Michaelem jsem byl v úzkém kontaktu a napsal s ním i nějaké písně. Kvůli vydání alba Marsyas jsem se tehdy vrátil z cest a pobytů u Ivana Khunta v Amsterdamu a z Londýna, kde jsem pobýval ve Swiss Cottage v komunitě ve viktoriánském domě. Kamarádil jsem s Ivanem Pešlem a Ládou Padrůňkem a ten mě jednoho dne nabídl post v Jazz Q. V roce 1978 jsem do Jazz Q přešel, a půl roku jsem hrál s oběma. Na koncerty Kratochvíla, Francla, Ládi a Joan Duggan jsem předtím zbožně chodil,

Martinovi textoval mnoho písní a se Zuzanou jsme s nimi hostovali v Česku, Německu a v Polsku. Poslouchal jsem Johna McLaughlina, Jana Hammera, Steely Dan a všechny ty nedostižné vzory. V roce 79 se nám podařilo s první ženou Tatjánou nashromáždit veškeré dokumenty a doklady k cestě na Západ a s tříletou dcerou Danielou jsme emigrovali vlakem do Bonnu a po roce do Los Angeles. Celých těch 13 amerických let bylo plných kalifornského světla, studia umění a uměleckého neonu, galerií a art muzeí, klubů a koncertů, večírků, fotografování, koupání v oceánu, manuální práce, poznávání, kamarádství, skromného života, psaní písniček, kalifornské přírody, hraní v garážových kapelách, vlastních studií, stěhování po L. A. a výchovy a vedení dcery Daniely.

Zpět mě přitáhlo ihned po převratu budování a provozování Lávky, hostování v Lucii a Výběru a navrhování a realizace interiérů veřejných prostor. V první řadě ale moje druhá žena Pavla. Ten krok jsem později – a opět po jejím odchodu před léty – mnohokrát proklínal a snil roky o Státech a mocí nad časem. Moje děti Tobias a Mariel z tohoto manželství miluju a budu je vychovávat a starat se o ně, jak budoucnost dá.

V 93 jsem nahrál v produkci Davida Kollera první autorské album Krev, bláto, slzy, poté žil pár let ve vakuu, vrátil se od umění naplno k hudbě, napsal Chci zas v tobě spát, Medvídko, Rouháš se bohům a Kengí pro Lucii a Hříšná těla pro Anetu Langerovou, jako i další věci pro druhé. S Milanem Cimfem jsme natočili v 02/03 další album Fabrica Atomica, koncertoval jsem se stejnojmennou kapelou a nyní se znovu obnoveným Jazz Q, v duu s Jirkou Vopavou a se Zuzanou Michnovou a Kalandra memory bandem a dalšími. Teď jsem ve studiu SONO a s pomocí svého kamaráda z Aljašky nahrávám třetí řadové autorské album. Vychází live 2CD Marsyas 1973-78 V mýdlových bublinách. Další, moje „položivé“, se připravuje na podzimní vydání. Nastal MÚJ rok Vodního Draka, který jednou za 60 let určuje několik dalších dvanáctiletých úspěšných cyklů. Člověk jako by stále znovu a znovu začínal. O.“

Hudba ve skladišti: Kde skladujete svou oblíbenou hudbu?

Vlastimil Beránek

Z hlediska historie to není tak dávno, kdy jste k poslechu hudby měli jen dvě možnosti: buď jste se naučili zpívat a hrát na hudební nástroj, nebo jste zašli do opery. Ještě na začátku dvacátého století jste k poslechu hudby měli víceméně jen dvě příležitosti: v divadle, případně v kostele, anebo jste si museli zazpívat sami. Překotný vývoj v průběhu posledních sta let vám postupně nabídl hudbu z rádia, televize, gramofonových desek, magnetofonových pásek, kazet, minidisků a cédéček. Všechny tyto alternativy však převálcoval nástup digitálních technologií. Díky nim má každý zájemce k dispozici takový objem hudby, že si ji nemá šanci všichni vypošlechnout ani za celý svůj život. To má ale i ten paradoxní důsledek, že většina lidí v digitálním oceánu opět potřebuje nějakého „průvodce“ – navigaci světem hudby. Podle vámi preferovaných skladeb vám internetové hudební přehrávače nabízejí žánrově podobné kousky. Výběr hudby přesto nikdy nebyl svobodnější – hudební vkus už nediktují samolibí rádiové a televizní dramaturgové nebo manažeři gramofirem. Internetová rádia si nastavíte dle svých preferencí, v počítači nebo chytrém telefonu si sestavíte digitální knihovnu oblíbených pís-

niček. Hudba také nikdy nebyla v posledním století k dostání levněji – i bez přihlédnutí k pirátství. Kapely se na internetu předhánějí v nabídkách, jak poskytnout svým fanouškům více písní zdarma. Distribuce hudby se stala reklamním poutačem, který má fanoušky nalákat na koncerty, jež jsou pro kapelu mnohem výnosnější; doby, kdy turné sloužila k podpoře prodeje alba, přetrvávají už jen u největších hvězd.

Dostupnost internetu doslova na každém kroku s sebou nese obrovský rozvoj cloudů – datových skladišť. Své informace, fotky nebo písničky už ani nemáte doma, protože by se na harddisk vašeho počítače stejně nevešly – svěřujete je do údajně bezpečnějších „mraků“, kde jsou vám k dispozici, kdykoliv jste připojeni k internetu. Rozepsaný článek pro magazín MaPA můžu dokončit odkudkoliv na zeměkouli, kde najdu počítač připojený k internetu, a doposlouchat přitom album Hanne Hukelberg, aniž bych kvůli tomu v kapse měl nějaké paměťové zařízení.

Co se po mně za tenhle komfort požaduje? Zdánlivě nic, kromě spousty osobních dat a informací, které vzdálenému cloudu svěřuji. Cloudu, který někdo vlastní,

spravuje a má do něj přístup. V případě větších objemů dat počítejte ovšem i s finanční investicí, byť téměř zanedbatelnou vzhledem k tomu, kolik by vás stálo pořízení a neustálé vyměňování náležitě velké počítačové paměti.

Hudební cloudy deklarují jisté limity v počtu skladeb, které si na ně můžete uložit. U Google Music je to 20 000 skladeb, Amazon Cloud Drive vám nabízí 5 GB prostoru zdarma, za další prostor si připlatíte, Amazon vám umožní skladovat neomezené množství skladeb. Pokud zvolíte iCloud od Apple, dostanete sice pouhých 5 GB volného prostoru, ale služba iTunes Match umožňuje, že vámi nahranou skladbu Apple vyhledá ve svém archivu a nabídne vám ji přes iTunes ke stažení ve vysoce kvalitním formátu AAC (lepší než MP3). Výhodné je, že se nahraný obsah po připojení k webu stáhne do všech vašich přístrojů. Hudební služebník MyMusicCloud od „firmy mobilního života“ TriPlay pro změnu slibuje kompatibilitu s jakýmkoliv počítačem, tabletem nebo telefonem s připojením k internetu. Budete mít ale čas si všechny uskladené skladby někdy poslechnout? Nejčastěji se setkáte s dvěma druhy hudebních cloudů. Služby typu Pandora nebo Spotify jsou v podstatě internetové rádio, jakýsi váš digitální rádce. Pandora vám na základě vámi uvedených hudebních preferencí v osobním profilu pouští stylově podobnou hudbu, ačkoliv teoreticky hrozí i to, že se nemusíte dočkat svého oblíbeného interpreta; na druhou stranu si rozšíříte hudební obzory. Spotify umožňuje vytvořit vlastní playlist, který si spustíte, kdykoliv a kdekoliv jste připojeni k netu. V mraku ale v tomhle případě poletují dvě mouchy – výběr je omezen na nahrávky, které má Spotify licencované, a přehráváním vlastního playlistu se hudebně nikam dál neposunete. Konzervativci navíc oprávněně namítnou, že si hudbu vlastně nekupujete, ale pouze za poplatek půjčujete – „nemáte ji doma“. V České republice funguje na podobném principu jako Spotify loni spuštěný projekt MusicJet, který ocení asi

Druhý typ hudebních cloudů od vás vyžaduje trochu víc úsilí. Svou hudbu si nahrajete na vzdálené datové úložiště – cloud, kde na ni bude sedat digitální prach, dokud se opět nepřipojíte přes internet. Amazon Cloud Player a Google Music poskytuje rozhraní umožňující poslech, k tomu nabízí řadu aplikací a doplňkových služeb. Výhoda tohoto druhu cloudu je zřejmá – v případě potřeby si konkrétní skladbu stáhnete do svého zařízení a k poslechu už nepotřebujete být připojeni k internetu. Pro běhání se sluchátky v uších bezsporu praktičtější přístup.

Reakcí na „neomezené možnosti“, které s sebou hudební cloudy přináší, je revoltující retro móda. Se sbírkou dobrých vinylů prostě na návštěvu uděláte větší dojem, než když jí budete pouštět klipy z YouTube. iPhone s iBookem a reprobedničkami na stole z obchodního domu IKEA proti pokoji s hifi-soupravou a knihovnou je finančně rovnocenný soubor, kterým ovšem vyjadřujete své preference v životním stylu. „Mám rád nové technologie a využívám

Je na každém, jakou formu a kvalitu poslechu hudby zvolí. Díky digitálním technologiím (a potažmo pirátům) hudba výrazně zlevnila, major labely si přestaly diktovat astronomické sumy za cédečka, interní je navíc zavalen mraky skladeb zdarma. „K hudbě se dnes dostaneš mnohem snáz, ale samozřejmě se ven dostane mnohem víc sraček, které by dřív nikdo ani neslyšel,“ dodával k tomu James Lavelle. „Orientovat se v tom je prakticky nemožné, takže většina lidí dá opět na nějaká doporučení, v horším případě na reklamu... Je úžasné, že si díky internetu můžeš hudbu sám nahrát, vydat a šířit, ale má to samozřejmě i svou stinnou stránku – internet je zaplavený spoustou bídné produkce bez jakékoliv kreativity.“ Pro spoustu talentovaných kapel to může být zničující. Důsledkem muzikou nasáklých mračen je její neustávající, mnohdy až unavující proud, který svádí k jejímu mnohem povrchnějšímu přijímání. Nelíbí se mi první minuty alba? Proč poslouchat dál, když je kolem tolik jiné hudby...

USBmedia.cz
we create ideas

Reklamní USB flash disk

Showroom:
Vlkova 28/443
Praha 3, 130 00
denně: 9-21 hod

tel: 608 566 032

www.usbmedia.cz

Yonderboi welcome!

Jiří Špičák

Lupus Yonderboy je postava z kultovního cyberpunkového románu Williama Gibsona Neuromancer. Yonderboi je oproti tomu hudebník a experimentátor László Fogarasi, kterému se podařila nevídaná věc – z Maďarska, tedy země, která není zrovna proslulá jako líheň elektronické hudby, se mu povedlo prorazit do zahraničí a stát se jednou z důležitých postav současné hudby.

Svoji cestu k tomuto úspěchu nastartoval už v šestnácti letech, kdy poslal demo s prvními ukázkami své hudby labelu Juicy Records. Následovalo EP Cinnamon Kisses a především druhý díl důležité kompilace Future Sound Of Budapest, na kterém byl Yonderboi zastoupený svým debutovým singlem Pink Solidism – v té době žil ještě László ve vesničce Mernye a Budapešť pro něj opravdu znamenala hudbu budoucnosti. To se ale změnilo v momentu, kdy dosáhl plnoletosti. Tehdy se do maďarské metropole přestěhoval natrvalo a ocitl se tak ve městě, které mu posloužilo jako přestupní stanice do světa velké hudby.

Tentýž rok, to znamená v roce 2000, totiž pustil do světa svoji první desku nazvanou Shallow And Profound. Ta mu prakticky vzápětí zajistila nezměrnou popularitu doma (album bylo o něco později vyhlášeno za nejlepší maďarskou desku všech dob) a respekt v zahraničí. Yonderboi poprvé definoval svůj styl, kterého se s určitými obměnami drží dodnes – je u něj patrná fascinace retro estetikou, žánrové úkroky do odlehčeného jazzu spojené s trip hopovými beaty a záměrně apatickým hlasem.

Výsledkem téhle směsice je hudba, která stojí především na charismatu svého autora. Ačkoliv může někdy působit lehce archaickým dojmem (sám Yonderboi prý neposlouchá prakticky nic jiného než abstraktní hip hop postavený na samplech), právě zmíněné charisma drží celou stavbu jeho hudby pohromadě.

Jak sám Yonderboi s nadsázkou řekl, vydává alba podle socialistického modelu pětileté – svoji diskografii tedy rozšířil až v roce 2005, a to deskou Splendid Isolation. Na ní dále rozvíjel svoji fascinaci trip hopem a kapelami, jako jsou Massive Attack nebo Portishead, dal ale navíc prostor i kytarám nebo ozvukům r'n'b.

V případě třetí desky svoje pravidelné pětileté odstupy nepatrně porušil, vydal ji totiž teprve loni – album Passive Control vyšlo opět u labelu Mole Listening Pearls, na rozdíl od předchozích dvou na něm ale Yonderboi v daleko větší míře testuje možnosti samplování, zvukových knihoven a elektronických nástrojů. Je z něj stále cítit touha prozkoumávat možnosti hudby, nahlížet do různých žánrů, brát si z nich to, co mu vyhovuje nejvíc, a ostatní prostě ignorovat. Přestože může být výsledek tohoto hudebního pátrání někdy rozpačitý nebo nesouvislý, Yonderboiovi nelze upřít snahu neustále se pohybovat vpřed a nezůstávat zakořeněný v jedné poloze.

Ostatně, s jakými výsledky se mu to daří, se může každý posluchač přesvědčit sám. Yonderboi vystoupí v rámci akce Euroconnections společně s českými Narcotic Fields v pražském Paláci Akropolis 24. května.

Destilované tóny

Michal Pařízek

Cinematic Orchestra jsou českému publiku důvěrně známí, naposledy zde hráli v lednu tohoto roku. Stejně jako většina skupin vzešlých z elektronické scény, tak i CO jsou spojováni hlavně se jménem svého zakladatele, o ostatních členech se toho moc neví. Jason Swinscoe má rozhodně na hudbě a úspěchu Cinematic Orchestra lví podíl, ale určitě moc dobře ví, proč si jednotlivé muzikanty vybral. Kytarista Stuart McCallum přišel do současné sestavy filmového orchestru sice až jako poslední, ale rozhodně se nejedná o žádného nováčka. Poslední dubnový den vystoupí se svým kvartetem v Paláci Akropolis v rámci projektu Music Infinity.

Stuart McCallum je odkojený jazzem, tam jsou jeho kořeny a srdce. Určitě nejde o upjatého puristu, naopak se snaží svou hudbu co nejvíce přiblížit současným generacím. Propojení s elektronickými beaty a podkresy je v jeho tvorbě naprosto eklektické, skvělá práce s atmosférou skladeb se rozumí samo sebou, vliv domovské skupiny lze ostatně těžko popřít. Ale Stuartova hudba je možná vůbec nejzajímavější právě ve chvílích, kdy se od Cinematic Orchestra nejvíce vzdálí. V momentech, kdy se klasické swingové riffy potkávají se zlomenými beaty, kdy postupné budování ambientní atmosféry škrtne ulehčující zkratka či mezihra. Zahraniční kritika jeho tvorbu přirovnává ke střetu Briana Ena s érou Milese Davise okolo alba *In A Silent Way*, leckomu svou vzdušnou hrou a zdravě popovým citěním může připomenout třeba George Bensona nebo úplně klasiky typu Wese Montgomeryho. V Cinematic Orchestra působí Stuart McCallum od roku 2004, během té doby ovšem stihl vydat hned tři sólová alba a zúčastnil se mnoha dalších nahrávání a projektů. Zahrál si například s Kenny Wheelerem, Laurentem de Wildem nebo Timem Garlandem a loni vydal také striktně jazzové album s dvojicí Paul Baylis a Jon Howard.

Do Paláce Akropolis přijíždí Stuart McCallum v rámci turné k prozatím poslednímu sólovému albu *Distilled*, které vyšlo také v loňském roce. Jde o delikátně vycizelovanou esenci všeho, s čím se doposud na své cestě setkal, precizně vyšlechtěnou kyticí melodií. Jemně a velmi důkladně vygradované skladby vede pochopitelně jeho kytara, nálady často dobarvují košaté tóny smyčcového orchestru a Stuart s kapelou občas dokáže i přiostrit sound a zahalsit tak, že to posluchače až překvapí. Vynikající jsou hlavně delší skladby *La Cigale*, *Lament For Levenshulme* nebo titulní *Distilled*, právě tady Stuart dokáže naprosto přirozeně měnit tempo skladby a s lehkou rukou odhodí masku anglického jazzového gentlemana a dostává se do až zuřivého transu. Podobně asi bude vypadat i pražský koncert, vzhledem k tomu, že McCallum přijede pouze s kvartetem. Právě v těchto momentech je možná album *Distilled* nejsilnější. Další velkou devízou kolekce je to, že většina skladeb je postavena na krátkém, snadno zapamatovatelném motivu, který funguje jako kotva, jistící posluchače v momentech, kdy se hudebníci vydávají do mnohem abstraktnějších zvukových a harmonických rovin.

Pro příznivce moderního alternativního jazzu, jaký hrají například známější Portico Quartet, je koncert Stuarta McCalluma naprostou a milou povinností, věrní fanoušci Cinematic Orchestra jistě také váhat nebudou, hlavně když v sestavě kvartetu objeví další členy CO jako bubeníka Luka Flowerse či basáka Phil France, ale také jejich talentovanou zpěvačku Rioghnach Connolly. Ostatní mohou právě na tomto koncertě přijít na chuť kouzlu jazzových variací a nálad a ve spojení s elektronickou složkou jde o vrcholně současnou hudbu, která přitom v žádném případě nezapomíná na kořeny, ze kterých vzešla. Stuart McCallum se svým kvartetem zahraje 30. dubna, jako host vystoupí japonský vystudovaný jazzový kytarista Takeshi Nishimoto, člen známého dua *I'm Not A Gun*.

Jacaszek na cestě mimo tento svět

Karel Veselý

Experimentální elektronická hudba a klasika k sobě mají blíže, než by se na první pohled mohlo zdát. Poslední květnovou sobotu o tom bude posluchače v Paláci Akropolis přesvědčovat polský skladatel a hudebník Jacaszek. V rámci koncertu z cyklu Music Infinity nás pozve do svého kouzelného zvukového světa, v němž se potkává ambient, vážná hudba i hlukové erupce.

„Chci stvořit svůj vlastní osobitý hudební jazyk, v němž budou elektronické manipulace s nahrávkami obohacovat tradiční akustické nástroje,“ popisuje Michał Jacaszek metodu, jejímž prostřednictvím vytváří svoje výlety do neprozkoumaných krajín na okrajích zavedených žánrů. Mnohohrstevnatý zvukový proud, v němž se setkávají samplý s živými nástroji, chvílemi připomíná melancholickou filmovou hudbu, pak ale bez varování potopí posluchače do žhavé lávy digitálního hluku. Vzděláním umělecký restaurátor Jacaszek se s oblibou noří do historie vážné hudby, jeho skladby se ale zároveň napájejí z experimentů soudobé „electronic music“ a někdy bývá srovnáván například s Timem Heckerem. Jacaszek je jedním z mála středoevropských hudebníků,

kteří patří do absolutní špičky současné experimentální hudby. Jeho loňské album vyšlo pod prestižní americkou značkou Ghostly International, a on se tak stal stájovým kolegou například Matthewa Deara nebo The Sight Below. V uhrančivě krásném zvukovém bludišti desky *Glimmer* ukazuje posluchači cestu z apokalyptických nálad starodávny nástroj spinet, minulost se propojuje s digitální přítomností a vzniká hudba existující mimo čas i prostor. „Hlavní motivací mých experimentů je objevit krásu s univerzálním účinkem,“ říká Michał Jacaszek, který točí desky od roku 2004, ale většího mezinárodního ohlasu se dočkal až o čtyři roky později s nahrávkou *Treny*, které se ujala norská značka Miasmah. Poslech Jacaszekových kompozic, v nichž to bouří, bublá a odhalují se čiré emoce, provází duševní katarze na hraně tělesné zkušenosti. Navíc v nich není nouze o prudké zatáčky nebo zkratky, které mohou vést k překvapivému satori. „Všechno, co dělám v hudbě, stojí na myšlence, že za hmotným světem je ještě jedna realita. A svojí tvorbou se jí chci dotýkat, cítit ji a ukazovat ji posluchačům,“ říká polský skladatel. Snad nám 26. května pomůže dostat se na druhou stranu.

Syndrom druhé desky se nekoná

Ondřej Stratilík

Kapela Charlie Straight se rozhodla pokořit „tisícovky jarních kilometrů“. S novým albem Someone With a Slow Heartbeat si naplánovala česko-slovensko-německé turné. To vyvrcholí ve středu 16. května v Paláci Akropolis.

Velmi oblíbeným klišé v poslední době je, že českou populární hudbu nyní definuje bohatá líheň z Moravskoslezského kraje. A do bezpohlavní množiny vystavěné na Ewě Farné či Tomáši Klusovi publicisté nezapomenou připočíst ani třinecké zjevení Charlie Straight. Tímhle ale kapele hodně ubližují. Jedinou spojitost se zdejším mainstreamem jde dohledat na začátku roku 2010, kdy Charlie Straight získali sošky zlatého Anděla za objev, album a videoklip roku. To byla křižovatka, kdy se domácí hudební střed protnul s třineckou kapelou. A pak si šel zase každý svým směrem.

I když hnidopiši budou namítat, že přece jejich singl Coco z jejich čerstvé desky *Someone With a Slow Heartbeat* (**recenze na protější straně**) rotuje v českých rádiích ve velkém. Ale to je především proto, že splňuje všechny parametry světového hitu. Jde o důkaz toho, že kapele se podařilo prolomit „syndrom druhé desky“ – s obrovským přehledem překonali debut z roku 2009. Přitom když jej čtyři kluci: Albert (zpěv, kytara) & Johnny (baskytara) & Michal (klávesy, vokály) & Pavel (bicí) vydávali, mluvilo se o nich jako o čerstvém zjevení a přelomové události. Kapela Charlie Straight v té době existovala už tři roky a kromě českých a moravských „hudebních hledačů“ o ní věděli i fanoušci v Německu, kde si skupina hned od začátku vytvořila silnou poslu-

chačskou základnu. I proto se v rámci aktuálního turné dvakrát ukáže v Mnichově.

Vyvrcholením jejich dosavadní cesty byl zatím rok 2011, kdy nejenže absolvovali své vůbec největší a nejrozsáhlejší koncertní tour, ale navíc vyrazili i do New Yorku, kde natočili videoklip ke skladbě School Beauty Queen. Díky „světovému“ pojetí klip rotoval na MTV a divákovi u televize dlouho trvalo, než si uvědomil (a pak se i z radoval), že tohle bezvadně zvládnuté video doprovází song české kapely.

A letos tenhle pocit Charlie Straight pod vedením britského producenta Guye Fixsena završili i jedenáctiskladbovým zvukovým zážitkem. Vidět proto počín *Someone With a Slow Heartbeat* v Akropoli naživo je pro vyznavače kytarové muziky téměř nutnost.

CHARLIE STRAIGHT – Someone With a Slow Heartbeat
Straight Behaviour, 2012 / Délka: 49:01 / Hodnocení: 90 %

Svou druhou desku natáčela třinecká kapela ve Švýcarsku. Vyšla sice až v polovině letošního března, ale několik týdnů dopředu ji v českém rozhlasovém éteru uvedl skvělý singl Coco. Ten na sebe sice strhává všechnu pozornost, ale deska *Someone With a Slow Heartbeat* je taková celá.

Je strašně jednoduché poznat, že od vydání debutové kapely desky Charlie Straight už uplynuly téměř tři roky. Zatímco v té době tenhle kytarový projekt působil coby čerstvé zjevení a na jejich album *She's a Good Swimmer* se i proto dívalo bez přehnané kritiky (ne že by však bylo co hanit), teď je skupina v jiné pozici.

Jednoduché kytarové riffy a tklivé melodie by už dnes, na začátku jara roku 2012, nestačily k tomu, aby pobláznily další tisícevky v Česku a po celé Evropě. Z aktuálního cedéčka *Someone With a Slow Heartbeat* proto číší daleko větší sofistikovanost a promyšlenost každého taktu a melodie.

Charlie Straight možná i díky producentskému vedení Brita Guye Fixsena (známý díky svému projektu Laika,

coby producent se podílel na tvorbě The Pixies či Stereolab) začali muzikou více bavit a víc si hrát s možnostmi, které jim nabízí. A tak je na albu slyšet třeba i propletení mnoha tradičních i netradičních nástrojů (například cimbál) s elektronickým samplerem udávajícím hudební energii. Ale přesto nechybí ani momenty věnované tomu nejsilnějšímu – čistě klavírní melodii.

Samozřejmě že díky mediální masírce bude pro většinu posluchačů vrcholem desky aktuální „coldplayovský“ singl Coco. Tahle skladba má totiž všechno, co potřebuje pořádný světový hit – vygradovanou muziku, tklivý vokál a univerzálnost. Jenže co naplat, takhle nabitě jsou i všechny ostatní skladby desky *Someone With a Slow Heart Beat*. Potlesk, prosím!

Nesnáze nás vždycky hnaly dopředu

The Prostitutes jsou už několik let tím nejzajímavějším, co nabízí tuzemská indie kytarová scéna. Oproti mnoha jiným Anglii nakloněným pražským kytarovkám nepůsobí směšně. Nehrají v křeči vypadat co nejangličtěji, protože jejich zpěvák je Angličan z Newcastleu. Pozornost nedávno vzbudili svým projektem, kdy se rozhodli natočit nové album se slavným producentem Youthem, ale vzhledem k pozici nezávislé klubové kapely museli požádat o finanční pomoc své fanoušky. Ti si mohli za částku 7 euro album předplatit. Jak se jim jejich třetí album povedlo, můžete slyšet ve čtvrtek 26. dubna, kdy jej křtí v Paláci Akropolis.

Vlastimil Beránek

Na plánované natáčení v Granadě jste potřebovali přibližně dva a půl tisíce amerických dolarů. Jaká částka se nakonec od fanoušků sešla?

Je to trochu jinak, ale podstata je stejná. Vybírali jsme 15 000 dolarů na zaplacení všech nákladů spojených s deskou. Vybírali jsme však, jak říkáš, formou předplatného. Každý dárce s e-mailem dostane album zdarma a navíc celé audiovizuální making of včetně demo nahrávek, videí a tak podobně. Vybírali jsme asi 3 000 dolarů. Zbytek si půjčujeme, část jsme měli naspořenou. Desku jsme s Youthem točili nakonec v Praze ve studiu Faust. Důvodem byl časový harmonogram. A po technické stránce je Faust mnohem lepší studio.

Martin Glover aka Youth je slavná persona hudební scény, kromě účinkování v u nás mimořádně oblíbených Killing Joke je podepsán také pod nahrávkami The Verve, Marilyn Manson nebo zpě-

vačky Heather Nova, logická je proto otázka, jak se vám jevil při práci ve studiu – je autoritářský, komunikativní, přístupný experimentům?

Je to profesionál v oboru, takže oplývá mixem vlastností rockové hvězdy a chladnokrevného manažera. Je dost šilený na to, aby vás práce s ním bavila a byla inspirativní, a dost uvědomělý na to, aby se práce dokončila včas v požadované kvalitě. Neřekl bych, že je autoritářský, ale nesnáší výmluvy, řeči pro nic za nic, ulejvání a debaty o věcech, o kterých má jasno. V tomhle ohledu jsme se ho snažili nezatěžovat, jakmile jsme přišli na to, s kým máme tu čest. Experimentům fandí, ale musí mít svůj jasně stanovený koncept. Jestli se dá popsat ten týden několika slovy, pak to byla zábava a osvětlení spojené s tvrdou dřinou, kterou já osobně znal jen z práce, nikoliv z hudby.

V posledním roce jste mimořádně činní – kromě nového alba jste stihli vydat také živák z Malo-

stranské besedy a natočit soundtrack k filmu Dont Stop. Došlo i u takhle zaběhlé a dlouho fungující kapely k tvůrčímu přetlaku?

Spíš ke tlaku okolností. Chtěli jsme vydat řadové album už před rokem, ale bránila tomu spousta věcí. V neposlední řadě i kapela ve vnitřním pnutí, únavě a hrozícím rozkladu. Udržet kapelu fungující v našich podmínkách není žádná legrace. Není to zdroj obživy, a přitom se snažíme držet profesionální úroveň. To bere hodně sil, dost často se málo energie vrací a systém se zadržává. Cestou ven z vyčerpání byla živá deska, pak přišla nabídka ke spolupráci na soundtracku a pak konečně vytoužené album. Byla to věc organická, která se děla sama o sobě, a my se vezli s tím, co jsme sami roztlačili. Když o tom přemýšlím, nesnáze nás vždycky hnaly dopředu.

Spousta kapel si v poslední době čím dál více stěhuje na snižující se návštěvnost klubových koncertů. Vy jste údajně na jednom z nedávných turné dokonce své koncertování dotovali. Kde je dle vás zakopaný pes? Proč lidé přestávají chodit na koncerty do klubů?

The Prostitutes si za celou dobu své existence nevyplatili honorář z koncertů. Peníze, co dostaneme, jdou na náklady dopravy a zvuku, nájem zkušebny a na účet, kde se šetří na nahrávání. Proč se víc nechodí do klubů? Já osobně bych do většiny klubů, kde hrajeme, nikdy nešel. Program stojí skoro celý měsíc za nic a prostředí připomíná Albánii v polovině minulého století. Je to bída, majitelé klubů se určitě potýkají s velkými finančními problémy, ale aby ne, když většina neumí nic nabídnout. Jen nudu, špínu, hnusný pití, laciný DJs, hloupej bigbít a špatnej zvuk. Prostě to, co „lidi

chtěj“, ale pak nějak záhadně nechoděj. Před těmi výjimečnými promotéry smekám, ale je jich na naší zem málo.

V dubnu křtíte album v pražském Paláci Akropolis, prim na něm logicky asi budou hrát skladby z něj. Zdaleka ne všichni je měli možnost slyšet, mají od vás lidé očekávat nějaký výrazný stylový posun? Způsobený například účastí producenta Youth?

Youth nás trochu oklikou přivedl ke kořenům. Přes electro k post-punku. Krátce po natáčení jsme měli pocit, že je to úplně něco jiného než předchozí desky. Myslím, že to platí o albu jako celku, ale jednotlivé skladby mají silný rukopis The Prostitutes. Youth je většinou zrychlil a přearanžoval jednotlivé části. Ta deska zní skvěle a jsou na ní dobré songy. To je společná práce kapely, Youth a Mika Rendalla, který seděl za mixážním pultem. V Akropoli budeme hrát skoro celé album živě, a když to klapne, bude to zřejmě slušná jízda.

Co podle vás nejvíce chybí české scéně?

Talent, píle, odvaha, síla a scéna s lidma, co mají rádi hudbu. Tady se vaří z fekálií, a když někdo udělá něco výjimečného, nalepí na to hovnocucové nějakou dehonestující nálepkou, aby to ostatním zhnusili. Jsou tu party pravdařů, co mají patent na vkus, a pak stáda, kterejm stačí, když je to takový veselý a vtipný. Češi hudbě nerozumí, nemají to v krvi. V krvi mají medovinu, tuzemák, pivo a v mozku hulení. Jsme po kulturní stránce zdecimovaní a zdegenerovaní, nemáme základní estetickou mapu. A mladá generace není o nic lepší. Zahul si a nevyčnívej. Ale kde je to výrazně lepší? Myslím, že to je globální věc. Buď se spokojíte s hudebním póvlm, nebo musíte hodně vydržet.

Oskar Petr a jeho kulatiny

Známý český zpěvák, skladatel a textař Oskar Petr se chystá 22. května oslavit v Paláci Akropolis své šedesátiny. Nepůjde však o rekapitulační koncert, který by snad měl značit odchod do muzikantského důchodu. Naopak!

Jakub Pech

Koncem února totiž Oskar Petr začal v pražském studiu SONO pracovat na svém novém profilovém albu. Nahrávání je naplánováno na březen a duben a už při květnovém koncertu by se mělo křtít hotové CD. Během tohoto večera jako hosté vystoupí i někteří interpreti, pro které Petr v minulosti napsal nějaký hit; například tedy Aneta Langerová nebo David Koller.

Sestava, která se na nové desce sešla, je dosti úctyhodná. Klávesistu Briana Charetteho a bubeníka Vaico Décziho „půjčil“ Petrovi ze sestavy své současné kapely kolega Laco Déczi. Kytaristu Mírka Chyšku můžeme znát z funkových JAR a baskytarista Martin Minárik byl svého času ke slyšení třeba v Lucii nebo na nahrávkách Pražského výběru. V loňském roce se Oskar Petr spolu se Zuzanou Michnovou rozhodl navázat na tradici slavných Marsyas. Spolu se členy kapely Petr Kalandra Memory Band, která už několik let oživuje Kalandrovu písně, se vydali na publikem velice příznivě přijaté turné, během něž zazněly skladby od všech tří zakládajících členů Marsyas. Tuto koncertní šňůru, která se táhla od jara přes letní festivaly a napříč celou republikou až do podzímka, uzavřela skupina v září v Paláci Akropolis.

S Marsyas hrál Oskar Petr prvních pět let jeho existence a v roce 1978 odešel do Jazz Q. Jenže toto angažmá nemělo dlouhého trvání, protože už v létě 1979 si politická situace vyžádala jeho emigraci. Po revoluci se v domovině uplatnil především jako hitmaker; spolupracoval s Lucií, B.S.P., Danem Bártoou nebo třeba s Annou K. V roce 1994 vydal svoje sólové album *Krev, bláto a slzy*.

Ačkoliv úspěšných písní složil početně, své vlastní další album *Fabrica Atomica* vydal Oskar Petr až v roce 2003. A novinka vzniká opět s rozestupem devíti let. Být u toho, až jí v Akropoli vdechne život, bude jistě zajímavý zážitek. Různé výroční koncerty zde mají dobrou tradici. Vzpomeňme například na oslavu Jaroslava Olína Nejezchleby (také Marsyas), který před časem na Žižkově oslavil padesátiny. V březnu zde měl své půlkulaté narozeniny Vladimír Mišík a pár týdnů předtím vzdal v Akropoli společně s Jazz Q hold geniálnímu baskytaristovi Vladimíru Padrůňkovi – Oskar Petr se zúčastnil také. Výkvět klasického tuzemského bigbítu zde zkrátka nachází své pravidelné útočiště.

ŽHAVÁ TÉMATA

**DRAMATICKÉ
OSUDY**

**HISTORIE
DOMŮ, ČESKÉ ŠLECHTY
A DYNASTIÍ**

SPORT

**ROZHOVORY
SE ZAJÍMAVÝMI
OSOBNOSTMI**

REPORTÁŽE

**RUBRIKY
PRESTIŽNÍCH
AUTORŮ**

XANTYPA

KULTURNĚ-SPOLEČENSKÝ MĚSÍČNÍK

WWW.XANTYPA.CZ

Unbroken

Jiří Špičák

Už název hardcorové kapely Unbroken ze San Diega prozrazuje něco z její filozofie – tahle pětice, která vstoupila na hudební kolbiště před více než dvaceti lety, totiž vyznávala a přísně dodržovala principy straight edge, tedy absolutní abstinence a negativního přístupu k drogám. Přestože se většina členů kapely později tohoto přístupu vzdala, nezloženými stále zůstávají – a to především díky své hudbě, která na začátku devadesátých let doslova rozbourala zavedená schémata hardcorové scény. Na rozdíl od podobných kapel v tehdejší době totiž do své hudby vysokou měrou zapojovali emoce a nebáli se ve svých textech opřít ani do společensky zásadních témat. Členové kapely se v průběhu své kariéry ocitli i v celé řadě dalších skupin, namátkou třeba ve Swing Kids, Some Girls nebo Over My Body. V první fázi kariéry Unbroken, která trvala pouze do roku 1995, vydala skupina dvě desky, nepočítaje kompilace. Debutový Ritual v roce

1993 a o rok později jeho následovníka, nahrávku Life. Love. Regret.

Po rozpadu v roce 1995 se členové kapely rozutekli do výše zmíněných skupin a na nějakou dobu nebylo o legendárních Unbroken slyšet. V roce 2000 sice vyšla obsáhlá kompilace It's Getting Tougher to Say the Right Things, to byla ale na dlouhou dobu poslední zmínka o skupině. Změnit se to mělo až v roce 2010, kdy se kapela znovu dala dohromady a v původní sestavě začala zase koncertovat.

Do Prahy se znovuobnovení Unbroken vrací po dlouhých sedmnácti letech, a přestože jde hudebně spíše o pohled do minulosti, svojí historií a postavením v rámci hardcorové scény si stále udržují pověst jedné z nejdůležitějších kapel ve svém žánru. Unbroken zahrájí v pražském Paláci Akropolis 28. dubna, vstupenky jsou v prodeji za 300 korun.

Australský kytarista Joe Robinson míří do Čech

Nadějný mladý kytarista Joe Robinson poprvé vystoupí v Paláci Akropolis. I přes svůj nízký věk, pouhých 21 let, má za sebou mnoho úspěchů, mezi něž patří hlavně vítězství v televizní show „Australia's got talent“. Jeho styl, tzv. finger-picking, je směsicí jazzu, fusion a rocku.

Erika Štarmanová

Robinson se narodil v Jižním Walesu v Austrálii. Od svých šesti let se věnoval hře na piano a o čtyři roky později začal hrát na kytaru. Už v jedenácti letech vystupoval s významnými osobnostmi hudebního průmyslu, například s Tommy Emmanuelem, se kterým později vytvořil dvojici, jež je známá jako Mistr a žák, kde Joe vystupuje jako žák. Jeho velkým vzorem byl například i slavný kytarista Chet Atkins nebo Jerry Reed. Jeho úspěch však nespočívá pouze v již zmíněné talentové soutěži, kterou vyhrál v roce 2008 se skladbou Tommyho Emmanuela, ale za svou kariéru oslavil mnoho dalších úspěchů hlavně jako skladatel a hráč na akustickou kytaru. Byl zvolen „nejlepším novým talentem“ časopisem *Guitar Player*. V roce 2006 nahrál své první album *Birdseed*. Nyní má na kontě již tři alba a v současné době se angažuje v americkém Nashvillu. Má za sebou turné

po USA a Evropě, kde vystupoval nejen s akustickou, ale také s elektrickou kytarou.

Jak již bylo uvedeno, jeho hudba spojuje tři hudební žánry: rock, jazz a fusion a všechny tyto styly Joe Robinson vyjadřuje pouze hrou na kytaru, která je jeho vášní. Sam řekl: „Když se ráno vzbudím, mohu se věnovat něčemu, co opravdu miluji.“

Zajímavé jsou hlavně jeho pestré začátky. Než se stal slavným, hrál na kytaru podle videí umělců, jako jsou Eric Clapton, Ry Cooder, Rory Gallagher, Santana a Eric Johnson, uložených na Youtube. Nyní už není tím, kdo hledá inspiraci na těchto stránkách, ale se zájmem prohlíží videa těch, kteří zkouší začínat stejně jako on a své první po domácku natočené klipy vkládají na internet. Joe Robinson se stal inspirací těchto mladých umělců.

Portugalské rytmy v Akropoli

Jiří Moravčík

Hudba z lisabonské přístavní krčmy, kde zrovna něco s místními slaví námořníci z Kapverd, šansoniéři z Paříže, Afričané a na kus řeči se po cestě z karnevalu zastaví Brazilčané. V noci z toho neusnete, protože neposedná zpěvačka Miranda má rovněž ráda ska, hip hop a flamenco. Říkají tomu tasca beat a mají to hezky spočítané: 100 % volnosti, 200 % humoru a 300 % geniality. Tasca je jakýkoliv bar na lisabonském předměstí, kde si poslední léta s jedním jazykem nevystačíte, natož s hudbou. Emigranti z bývalých portugalských kolonií se přetahují, kdo koho trumfne s roztančenějšími styly: Angolané nasazují energické kuduro, Kapverďané funana a Brazilčané karnevalovou sambu. Zklidnění přichází s melancholickými písněmi fado, hudebním symbolem Portugalska. Občas neúnosnou tragiku, národnostní nepřenositelnost a teatrálnost fado ale OqueStrada drze nabořila uštěpačným humorem a nebojácným odhodláním pobratřit ho s vitální vášnivostí francouzského bal-musette; rozvrkočených a roztančených písní, bez nichž si nelze – podobně jako bez šansonu – představit pařížské ulice a kabarety. Do hudebního pelmelu OqueStrada bal-musette zanesl Jean-Marc

Pablo, francouzský hráč na unikátní jednostrunný basový nástroj contra-bacia, zatímco fado a rozpustilou veselohernost s abnormální jevištní show zpěvačka a divadelní herečka Marta Miranda. Ve starém opuštěném kinosále města Almada, ležícím přes řeku Tagus naproti Lisabonu, vymysleli nekonvenční hudbu, jakou Portugalci ještě neslyšeli. Akustický zvuk postavený na akordeonu Mariny Henriques doplňují hráči na tradiční portugalské kytary – Zeto Bean (braguesas) a João Lima (cavaquinhos) – a hostující trumpetista Sandro Manuel. Sedm let objížděli zemi, vystupovali na vesnických trzích, v tascas pro pár lidí, lokálních přehlídkách a malých divadlech. Kopie nahrávek se šířily mezi posluchači jako pečlivě udržované tajemství; mizející, když OqueStrada triumfálně ovládla Lisabon. Doslova kultovní status kapely v Portugalsku a Francii podpořilo ohromně úspěšné debutové album TascaBeat – O Sonho Português (The Portuguese Dream) vydané v roce 2009 doma a vloni v Evropě. Ta zareagovala velmi rychle: OqueStrada se letos stala ozdobou významných festivalů world music Babel Med v Marseille a TFF v německém Rudolstadt.

Špičkové flamenco i klasika z Afriky na Respectu

Petr Dorůžka

Letošní festival Respect začal překvapivě brzy – na doprovodném koncertě počátkem dubna vystoupila zpěvačka CEu, která patří k největším nadějím u nás dosud neznámé brazilské hudby. Hlavní festivalové koncerty proběhnou v červnu na tradiční open air scéně na pražské Štvanici. Během dvou dní překypujících energií se vystřídá přes deset umělců z Afriky, Asie i Evropy, z nichž většina u nás koncertuje poprvé.

Největší atrakcí festivalového programu je flamencový maestro *Duquende*, dlouholetý zpěvák ve skupině kytaristy *Paco de Lucii*. I když epicentrem flamenca je Andalusie, nejjižnější část Španělska, *Duquende* se narodil v severní části země, ve městě *Sabadell* poblíž *Barcelony*. Říká se, že mezi těmi nejlepšími flamencovými mistry jsou zastoupeni Romové stejnou měrou jako *payos*, což je španělský ekvivalent označení „gadžo“ pro ne-romské obyvatele. Náznorným příkladem této duality je spojení obou zmíněných umělců. Zatímco *Paco de Lucia* je „el payo“, v žilách jeho pěveckého partnera koluje romská krev. Narodil se jako *Juan Rafael Cortes Santiago*, *Duquende* je jeho umělecké jméno, dle některých odvozené od slova *duquendio*, což v romském dialektu *caló* označuje mistra.

Romští hudebníci z Andalusie hromadně migrovali do Madridu, který nabízel lukrativní příležitosti v klubech, a mnozí pokračovali dále na sever přes *Barcelonu* až do jižní Francie, kde vznikla jedna z nejvlivnějších romských skupin dvacátého století, *Gipsy Kings*. Se zeměpisnou polohou se proměňoval i jejich styl, od emocionálně

vypjatého *cante jondo* – tedy zpěvu vycházejícího z těch nejtemnějších hlubin lidské duše – až po rytmicky nakažlivou katalánskou rumbu, na níž stojí repertoár jak zmíněných *Gipsy Kings*, tak i současných skupin z energií kypícího tavicího kotlíku zvaného *Barcelona*. Andaluské flamenco ale není jen hudba. Jedná se o scénickou formu, která vznikla propojením tance, hudby i zpěvu, a její nejintimnější esencí je do slov obtížně přeložitelný fenomén zvaný *duende*. „Před mnoha lety, během soutěže ve flamencovém tanci, se utkala osmdesátiletá žena s krásnými mladými tanečnicemi, které měly pas tenký jak pramínek vody. Zvítězila jen tím, jak ohnula paže, prudce zaklonila hlavu a jediným úderem podpatku dupla na podlahu. Toto setkání andělů a múz spanilých tvarů a lahodných úsměvů bylo posledním a plně zaslouženým triumfem věkem svraštělého *duende*, které za sebou vláčelo rezavějící perutě svých křídel,“ napsal *Federico Garcia Lorca*, španělský básník, znalec flamenca a generační vrstevník *Karla Čapka*. Flamenco za sebou má složitou historii: původně to byla hudba společenské spodiny, která před druhou světovou

válkou okouzila celou generaci španělských umělců a intelektuálů. Od šedesátých let vznikají specializované školy i kluby zvané peña flamenco, které dnes najdete i za hranicemi Španělska. Flamenco prošlo podobným vývojem jako americký jazz. Z pololegální a opovrhované subkultury živořící na okraji společnosti se stal vybroušený styl komunikující s dalšími žánry. Zásadním mezníkem této cesty je koncertní album *Friday Night in San Francisco* z roku 1981, na němž se sešli tři kytaroví velikáni, Al DiMeola, John McLaughlin a Paco DeLucia.

Paco de Lucia hraje s Duquendem už 15 let, ale neméně významná byla jeho spolupráce *Camarónem de la Isla*, což byl podle znalců jeden z největších zpěváků flamenca 20. století. Camarón vynikal ve stylu *cante jondo*, tedy v „hlubokých písních“, jak Španělé označují ten nejsyrovější zpěv, aby jej odlišili od lehčího stylu *cante chico*. „Camarón byl jedním z největších umělců, jaké jsme ve Španělsku měli,“ tvrdí de Lucia. „Ukázal mi, že se musím učit sám od sebe, ze svého života. Jeho hlas v sobě měl divošskou sílu a já se musel hodně snažit, aby moje hraní dávalo vedle jeho zpěvu vůbec nějaký smysl.“ Camarón až do své předčasné smrti ve věku 41 let žil a zpíval jako člověk z ghetta, který se odmítá podřídít establishmentu, Španělé jej proto rádi přirovnávají k Bobu Marleymu.

Duquende bývá často označován za Camarónova nástupce, což ilustruje příhoda z jeho dětství. Když byl Duquende devítiletý chlapec, Camarón ho vyzval, ať zpívá před publikem, a Duquende prošel tímto křtem za doprovodu Camarónovy kytary. Ve své současné tvorbě Duquende hranice žánru často překračuje, například v projektu Qawwali Flamenco, na němž se podílí spolu s pakistánským zpěvákem Faiz Ali Faizem, jehož doménou jsou extatické rituální sufijské zpěvy qawwali. V Praze se Duquende představí s autentickým flamencovým repertoárem z Andalusie, do nějž zahrnul i svéráznou úpravu skladby Leonarda Cohena, s příznačným názvem ‚The Gypsy’s Wife‘, Cikánova žena.

Letošní Respect přináší též velmi pestrou nabídku hudby z Afriky. Skupina *Jagwa Music* z Tanzánie čerpá z těch nejhlubších tradic venkova i městské subkultury. Její minimalistické obsazení propojuje archaické bubny s klávesami ze supermarketu, které připomínají dětské hračky casio, výsledek má dimenze živelné pohromy. Skupina má za sebou triumfální, více než dvouhodinový koncert na festivalu Roskilde, a je posledním objevem vydavatele, který má ve svém katalogu *Konono No 1* či *Staff Benda Bilili*, sestavy známé z předešlých ročníků Respectu.

Zatím neznámou tvář afrického blues odhalí *Roland Tchakounte*, „kamerunský John Lee Hooker“. Zatímco dnes velmi módní termín *pouštní blues* označuje skupiny ze Sahary a severu Afriky, Tchakounte čerpá ze subsaharské oblasti. V současné době žije a natáčí ve Francii a má za sebou například koncert na prestižním *Chicago Blues Festivalu*.

Zcela unikátní hudební výlet nabízí skupina *Conjunto Angola 70*, all star band orientovaný na zlatou éru africké hudby, kterou Evropané objevují se čtyřicetiletým zpožděním. Afrika měla v 60. a 70. letech stejně dynamickou hudební scénu jako anglosaské země za časů Beatles a Led Zeppelin. Zatímco historické nahrávky zmíněných skupin jsou obecně známé, zlatá éra africké hudby se dlouho skrývala v hlubinách místních archivů a do světa proniká až v posledních letech prostřednictvím reedic a kompilací. *Samy Ben Redjeb*, zakladatel Conjunto Angola, strávil léta pátráním ve zvukových archivech a výsledky vydává pod značkou *Analog Africa*. Zlatá éra africké hudby byla unikátní svojí euforií, nově vzniklé africké státy se právě oprostily z koloniální nadvlády, o pozdějších občanských válkách ještě nikdo nic netušil. Afričané z venkova se tehdy hromadně stěhovali do měst za práci, kde vzkvétaly hudební kluby a stoupala poptávka po nových kapelách. Africké metropole Luanda či Kinshasa prožívaly podobnou kulturní expanzi jako Chicago v době vzniku chicagského blues anebo Kalifornie za psychedelické éry. *Conjunto Angola 70* je skutečnou superskupinou, sestavenou z těch nejlepších hráčů dnes už neexistujících angolských skupin.

Nedbalé nepořádky a lehkomyslnost písničkářky Hanne Hukkelberg

Ať už se jedná o jazz, pop, metal nebo folk, Skandinávie dlouhé roky patří k nejkvalitnějším evropským hudebním exportérům. Extravagantní norská zpěvačka Hanne Hukkelberg absorbovala všechny tyto žánry a udivuje svět svou originalitou. Se svou nespoutanou koláží zvuků a stylů přijede do Paláce Akropolis již podruhé.

Vlastimil Beránek

V souvislosti s touto osobitou zpěvačkou se neustále opakuje, jak široký má žánrový rejstřík, jak se ve své dosavadní kariéře dokázala popasovat s účinkováním v doom metalové kapele, různými obskurními jazzovými projekty, zdůrazňuje se, že používá industriální postupy, na pozvánky na koncert by ale stačilo napsat: „Hanne Hukkelberg – moderní pop“.

Všestranná zpěvačka sice možná zamotává hlavu recenzentům, kteří neví, jak její hudbu popsat, Hanne si ale jen hraje s formou, do které své výrazné hudební nápady usadí. Jednou je jí k tomu dobrý zvuk ledničky nebo klápaní psacího stroje, jindy tóny mandolíny, hracích skříněk, nebo vezme zavděk pošpiněným syrovým rockem. Obsah, osobité písničkářství „severského“ rázu, se příliš nemění.

Pozornost na scéně jí přineslo hned debutové EP *Cast Anchor* v roce 2003, o rok později vydané první album *Little Things* pro ni potom znamenalo celoevropský prů-

lom. Skladba *Searching* ji díky uplatnění v celosvětové reklamní kampani na delší dobu zbavila existenčních starostí. Druhé album věnovala do značné míry Berlínu, kde nějaký čas žila, a po své tamní adrese jej i pojmenovala: *Rykestrasse 68*. Přineslo jí mimo jiné norskou výroční hudební cenu v kategorii nejlepší album roku. Když se přednedávnem uzavřela na ostrově poblíž polárního kruhu s muzikanty z příznačně nazvaných kapel *Motorpsycho*, *Hurra Torpedo* a *Huntsville*, bylo jisté, že mandolína tentokrát prim hrát nebude. Hanne Hukkelberg natočila seversky divoké, rockově syrové, ale náladou žhnoucí album *Blood from a Stone*, na kterém otevřeně cituje své oblíbence *Pixies* a *Siouxie and the Banshees* (a občas jí do toho zasólje někdo z tvrdých chlapíků bušením do kamen).

Do Paláce Akropolis přijede Hanne Hukkelberg se svým zcela novým, čtvrtým albem *Featherbrain*. Na něm jako by si pomyslně odsedla od ohně, u kterého si nedávno

porcovala syrové maso s drsnými rockery, a spíše se intimně zamýšlí nad svými dosavadními hudebními zkušenostmi. Má jich už tolik, že na nich a na svých niterných stavech myslí může postavit sebevědomě osobité a křehce lyrické album. Jak zpěvačka deklaruje hned v první skladbě, dává lidem nahlédnout do duše „nedbalých nepořádků lehkomyslného člověka“. Hanne se opět převlékla, v tomhle případě do decentnějších a uměře-

nějších šatů, ale ani tentokrát se nemusí obávat vyjít v této garderobě do společnosti. Opět se může těšit na potlesk, a je možná na čase popřemýšlet, jestli je Bjork skutečně pořád nejzajímavější „severskou“ zpěvačkou. Jestli se Hanne Hukkleberg svou tvorbou snaží říct, že pop je součástí umění, rozhodně se jí to daří. Na pódiu pražského Paláce Akropolis vystoupí s doprovodnou kapelou 25. dubna v rámci akce Planet Connection.

Rok se sešel s rokem a další ročník otevřeného festivalu Žižkov Sobě se co nevidět rozeběhne na vybraných místech v žižkovské čtvrti a jejím okolí.

Cílem letošního ročníku, stejně tak jako i těch předchozích, je zapojit do kulturního a z části i sportovního dění v této pražské části co největší počet lidí. Na návštěvníky, kolemjdoucí, diváky, posluchače, sportovce, děti, maminky i táty čeká rozmanitý program. Na vrchu Parukářka se již tradičně rozezní zahraniční i česká hudba. Dopravní hřiště nabídne nejen těm nejmenším sportovně edukativní dopoledne. A okolí Žižkova nabídne své veřejné prostory divadelním souborům. Festival slavnostně zahájí výstava 80.SEZÓNA k 80.výročí Klubu Fotografů Amatérů v Žižkově v prostorách VZP.

Projekt Žižkov sobě pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. již čtvrtým rokem. Akce usiluje o oživení veřejného prostoru a kulturního života Žižkova a Vinohrad. Jednotlivé akce jsou proto směřovány na obyvatele i návštěvníky Prahy 3 napříč generacemi.

ŽIŽKOV SOBĚ 2012

MaPA_ŽIŽKOV SOBĚ

KLUB FOTOGRAFŮ AMATÉRŮ V ŽIŽKOVĚ byl založen v roce 1932, jak dokládá dodnes pečlivě uložený dokument.

Ve 30. letech minulého století se fenomén fotografie začal rozšiřovat mezi lidmi nevidaným způsobem, a tak vznikaly fotografické kluby po celé zemi. Žižkovský klub měl na počátku poměrně velkou členskou základnu i zkušené odborníky, v čele s inženýrem Přemyslem Koblicem. Nejdříve se členové fotoklubu scházeli dle pamětníků v dřevěné boudě, poté vystřídal různé školy, až se „zabydleli“ v dnešním sídle v suteřenních prostorách na Seifertově ulici.

KFAŽ přežil druhou světovou válku a díky předsedovi závodního výboru působil několik let pod patronátem Vozovny Žižkov. Následovalo poměrně dlouhé období, kdy spadl pod Kulturní dům v Praze 3. Nyní jako nezisková organizace je podporován Městskou částí Prahy 3 a její kulturní komisí.

Fotoklubem za jeho působení prošlo velké množství lidí zapálených pro fotografii. Mnozí se zde naučili řemeslo a pokračovali dál ve studiu fotografie na vysokých školách (např. FAMU) a stali se z nich uznávaní profesionální fotografové a kameramani. Jiným zůstala fotografie celoživotním koníčkem, přesto kvalita jejich fotografických prací je a byla srovnatelná s profesionální fotografií.

Fotoklub si léta zachoval „své čtvrtky“, kdy se členové scházejí k pravidelným konzultacím a klubovému životu. Kromě vlastní fotografické činnosti si zvou úspěšné fotografy a výtvarníky na večerní besedy.

Součástí pestrého klubového života byly a jsou i fotografické workshopy, výstavy a účasti v soutěžích.

Výstava 80. SEZÓNA je rozdělena na několik částí tak, aby představila život ve fotoklubu a průřez činností za 80 let. Velký důraz je kladen na klubovou komunitu. Dále představuje kolekci fotografií současné podoby Žižkova a větší cykly se stejným obrazovým tématem od různých členů fotoklubu.

Fotografie z výstavy 80.SEZÓNA
Aleš Sládek

Kubb

26. 6. Kubb – Židovské pece

Program dne:

Představení hry a Kubb klubu Česká republika

Workshop – ukázková hra, pravidla kubbové disciplíny

Turnaj pro školní týmy

Kubb je tradiční švédská hra, která pochází z Gotlandu, malého ostrova uprostřed Baltského moře. Nyní si ji budete moci zahrát i vy v rámci festivalu Žižkov Sobě.

Starodávný tisíciletý původ kubbu je ztracen v mlhách času. Jisté je, že pochází z dob statečných Vikingů, kdy každá rodina měla za domem místo na zpracování dřeva. Pár statných polínek, oválných klacků a kapka představivosti daly vzniknout nové hře, která přetrvala staletí

pozvánka na Mistrovství ČR

Otevřený turnaj (možnost registrace během dne)

Volné hry pro veřejnost – s instruktorem

bojů, bídy i blahobytu až do dnešních dnů. Kubb je hrou opravdu pro každého. Nezáleží, jestli jste mladý, starý, silný, slabý, malého vzrůstu nebo basketbalový hráč. Kubb také můžete hrát stejně dobře na trávě jako na pláži nebo i na ledu a k jeho pochopení vám stačí jen pár minut. Hru lze velice dobře hrát jak v malém, tak i ve větším počtu hráčů (od 2 do 12 hráčů). Buďte si jisti, že hrou v kubb zažijete vzrušující okamžiky se svými přáteli!

Dopravní hřiště

Sportovně edukativní dopoledne pro rodiče s dětmi

Dne 23. 6. se v areálu dopravního hřiště Jilmová uskuteční sportovně edukativní dopoledne pro rodiče s dětmi. V rámci této aktivity bude možné si za asistence městské policie vyzkoušet znalosti pravidel silničního provozu a to v prostředí dětského dopravního hřiště. Pro všechny účastníky bude připravena instruktáž a ukázky situací, k nimž dochází v běžném silničním provozu.

Akce je doplněna o výstavu úklidové techniky Pražských služeb. I ti nejmenší budou mít možnost se posadit za volant mini kuka vozu a dalších strojů, jež uklízí v ulicích Prahy a s nimiž nemají jinak možnost se setkat. V rámci akce se představí modelářský kroužek, jež provede v závěru akce ukázkou radiem řízených modelů. Během celého dne se mohou všichni návštěvníci zapojit do soutěží o ceny.

Pouliční festival ŽIŽKOV SOBĚ dává již tradičně velký prostor divadlu a nejenak tomu bude i v letošním roce. Předzvěstí divadelní části festivalu bude již 24. května mini verze představení Traffic Dance - Drums, protože náměstí Jiřího z Poděbrad a park Parukářka ožijí ten den ukázkami z tohoto připravovaného představení. Zároveň budou aktéři projektu lákat návštěvníky na celý festival. Tato „mini“ představení se pak budou prolínat celým festivalem a ožíví Prahu 3.

Slavnostní zahájení festivalu připadne 29.5 od 21:00 německému divadelnímu souboru BÄNGDITOS THEATER, který si před kostelem na náměstí Jiřího z Poděbrad postaví svůj základní tábor, v němž nebude chybět osm metrů vysoká kašna a sedm kubíků vody. Jejich tragikomické představení Überflüss slavilo úspěchy na městských festivalech v celé Evropě. Organizátorům ŽIŽKOV SOBĚ se podařilo získat práva na pražskou premiéru představení.

27. 6. od 18:00 uvede festival opět na Náměstí Jiřího z Poděbrad další exkluzivní divadelní premiéru, tentokrát pokračování již zavedeného projektu Traffic Dance. Traffic Dance - Drums je novým představením z této série a které roztančí celé náměstí. Nabídne živou industriální bubenickou show s perkusními varhany a samozřejmě s tanečníky a tanečnicemi. Protože loňská premiéra Traffic Dance - Show, první ze sérií site - specific projektu Traffic Dance, byla v anglické verzi, připravili tvůrci na stejný den i premiéru české verze tohoto výjimečného představení plného ohňové show a revolučního nadšení inspirované texty Baraca Obamy a gurua Beat Generation Alena Ginsberga zazní česky od 21:00.

Traffic Dance – Drums 2012

Premiéra: 27. 6. 18:00

Palác Akropolis společně se Spitfire Company rozšířili úspěšný projekt Traffic Dance o nové pouliční hudebně taneční představení, které příznačně pojmenovali Traffic Dance - Drums.

Tři bicí sady, dvoje perkusní varhany. Tanečníci s barely. Tanečnice s plamenomety a vlastní duha.

Jestliže první představení bylo o divadle, pohybu a hudbě. Představení nové je hlavně o hudbě. Samozřejmě díky Spitfire Company nelze show nechat bez tance a pohybu. Zjednodušeně řečeno čeká diváky koncert tří bicích sad, kterým pravidla diktují ojedinělé perkusní varhany a v jejich rytmu se míhají tanečníci. Dojde i na tanečnice, které tu a tam vezmou ocelovou tyč a přidají několik úderů nebo taneční sólo. Tedy, pokud zrovna nepobíhají někde s plamenomety.

To vše se odehraje na pojízdné variabilní scéně - starém upraveném hasičském speciálu. S tímto speciálem se již mohli návštěvníci festivalu ŽIŽKOV SOBĚ setkat minulý rok právě na premiéře první části projektu Traffic Dance - Show v anglické verzi.

Výtvarníkem a současně autorem nové přestavby je opět sochař Lukáš Rais. O kvalitě jeho výtvarného pojetí i technologického zpracování svědčí i jeho absolutorium právě s upraveným vozem z projektu Traffic Dance. Celý projekt si získal za rok své existence mezi uměleckou veřejností značný kredit a Spitfire Company i na základě tohoto představení dostal nabídku hostovat v roce 2012 ve Washingtonu. Novým představením směřují tvůrci k plánovanému odvážnému záměru, vystavět celý projekt jako celodenní show, která by začala dopolední pohádkou pro děti, následnými rytmickými workshopy, bubenickým průvodem, představením a novým hudebním představením. Ve stejný den, od 21 hodiny se návštěvníci festivalu Žižkov sobě mohou těšit na premiéru české verze první části projektu Traffic Dance - Show.

Hudebně divadelní představení plné ohňové show a revolučního nadšení. Hasičský speciál, 6 tanečníků, 2 bubenicí a šílený DJ. Join the Revolution. Výjimečné představení na motivy textů Baraca Obamy a gurua Beat Generation Alena Ginsberga.

Bängditos Theater: Überfluss – Hojnost

Divadlo Bängditos přijíždí do Prahy s inscenací nazvanou Überfluss (Bohatství, Hojnost), jejímž tématem je slavnostní spuštění fontány. Fontána jako místo setkání, magické centrum městských atrakcí se promění v dějiště představení. Při spouštění podivné fontány do provozu však připraví tři aktéři ztřeštěnou podívanou. Dojde k fantastické směsici proměn světla, hudby, vody a radosti z hraní.

Soubor Bängditos Theater odehraje představení Überfluss 29. května ve veřejném prostoru na náměstí Jiřího z Poděbrad.

„Cílem našeho divadla pod širým nebem je dosáhnout celkového uměleckého dojmu:

od samotného hereckého zpracování až po další umělecké prostředky jako hudba, zpěv, zvuky, světlo nebo pyrotechnické efekty,“ říkají sami herci.

V repertoáru mají nejen vlastní náměty, ale i náměty převzaté či přeložené, které se ale ještě nikdy neobjevily jako divadelní předlohy. Výběr témat od samého začátku ovlivňuje celkový vývoj daného představení. Navržená vizualizace pak pro ně představuje elementární, umělecké kritérium pro zprostředkování daného tématu.

MaPA_ŽIŽKOV SOBĚ

NEJSTARŠÍ NOVINY

OD ROKU 1893

Kiosky

Hledání

V obrazech

AirPrint

Záložky

Počasí

LN ve 22.00

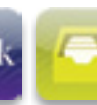
LN v PDF

Esprit LN

Pátek LN

Archiv

Prvních 14 dní ZDARMA

app.lidovky.cz

Hudební rej na Parukářce

Festival Žižkov Sobě není výhradně divadelním festivalem. Scéna na Vrchu sv. Kříže, který většina zná spíše pod jménem Parukářka, byla a opět samozřejmě bude

věnována hudbě. V rytmu ska, reggae zahrají oblíbení The Chancers, za zmínku jistě stojí i hudební skupina Pub Animals nebo Chaotic.

Klubová klasika Dub Pistols

14. červen bude na Vrchu sv. Kříže ve stylu energického mixu hip hopu, ska, dubu a punku pokračovat – zahrají zde totiž angličtí Dub Pistols!

Kapela nejčastěji spojovaná s klubovými fenomény big beat a breakbeat infikuje taneční hédonismus nekompromisními politickými názory a už přes patnáct let patří mezi nejvyhledávanější koncertní projekty nejen na britských ostrovech. Svůj mix hip hopu, dubu a punku

namíchali Dub Pistols v druhé polovině devadesátých let a novináři je dodnes trochu ze setrvačnosti spojují s big-beatový klubovým fenoménem tehdejší doby.

Dub Pistols se řadí do klubového undergroundu. Svoje místo ale našli i jinde. Jejich energické vypalovačky ozdobily hollywoodské filmy Bad Company, Mystery Men či Blade II, nespočet videoher a jsou také podepsaní pod remixy pro Mobyho, Limp Bizkit, Korn nebo Iana Browna.

Život i smrt v růžovém

Jana Soprová

Francouzská šansoniérka Edith Piaf zemřela téměř před padesáti lety ve věku pouhých 48 let. Nicméně její písně jak v originále, tak v interpretaci mnohých zpěvaček současnosti dosud znějí na všech světových scénách. A osud zpěvačky, v němž se v až závrtných sinusoidách střídaly dramatické situace, osobní i profesní vzestupy a pády a vášnivé lásky, stále láká ke zpracování. Většina fanoušků Piaf jistě zná film z roku 2007 se skvělou Marion Cotillardovou v hlavní roli.

Slovenský dramatik Ľubomír Feldek napsal příběh *Smrt v růžovém*, odehrávající se v předvečer Edithiny smrti, který byl poprvé na české scéně uveden v Divadle Na zábradlí (1995) s Bárou Hrzánovou v hlavní roli. Poté v rychlém sledu následovaly inscenace v Klicperově divadle Hradec Králové, v Uherském Hradišti a v Karlových Varech. Na českou scénu se znovu vrátil se Zorou Jandovou v hlavní roli, když byl uveden v Paláci Akropolis u příležitosti 95. nedožitých Edithiných narozenin v režii Olgy Struskové.

V divadelním repertoáru Akropole je zvláštním solitérem. Nedělá si ambice na experimentální dílo, ale nabízí poutavý komorní příběh, v němž pochopitelně důležitou roli hrají písně. Feldek si v textu pohrává s informacemi, které jsou známé z biografické knížky Edithiny nevlastní sestry Simone Berteautové, a vytváří kombinaci reálného světa posledních hodin zpěvačky (zemřela 11. října 1963 v Plascassier) s retropohledy do

její minulosti. Edith krátce před smrtí údajně ztratila zrak (ostatně, problémy se zrakem měla od malička a důležitou roli v jejím dětství hrálo zázračné prozření). V příběhu jí právě tato skutečnost dovoluje ponořit se do minulosti a naposledy se setkat se všemi milovanými bytostmi jejího života. V jejím rozostřeném vnímání se slévá skutečnost – přítomnost její nevlastní sestry Momone (Kateřina Dušková) a vize postavy z minulosti. Společně s Edith tedy procházíme všemi důležitými okamžiky jejího života, které připomínají příběhy z červené knihovny – nehody, nemoci, závislosti, ale také vášnivé osudové lásky a radost z tvůrčí práce. Do kontrastu se tu staví dvě oblíbené barvy Edithina života – černá a růžová. Vystupovala výhradně v černém, růžová barva i vůně růžových lístků symbolizuje šťastné okamžiky jejího života. Jako trpělivý anděl smrti, který jí nechá dostatek času na vzpomínání a teprve poté jí milosrdně zavře oči, k ní v růžovém přichází svatá Terezka z Lisieux, její oblíbená patronka a ochránkyně, v níž se proměňuje sestra Momone.

Zora Jandová, která má po léta na svém repertoáru množství písní Edith Piaf (k většině si napsala slova), si text ze slovenštiny sama znovu přeložila. Na scéně pak vypráví příběh slavné šansoniérky neokázale, s vnitřním pochopením pro proměny její rozporuplné duše, a písně organicky proplétá s jednotlivými vizemi. V choreografiích využívá typických výrazných

pohybů rukou Piaf, ale jinak interpretuje příběh po svém. Nesnaží se slavnou zpěvačku imitovat, ale jako by vklouzla do její „duše“. Proměňuje se tak před našima očima v životem a nemocí unavenou ženu, která se v mystickém vytržení znovu stává onou okouzující čarodějkou, jejíž písně v sobě mají radost i smutek, záchvěvy láskyplnosti i tragiky. Skládá portrét Piaf z barevných dílků rozmarnosti, hravosti, bláznivého zamilování, zoufalství i smutku, ale dokáže být i skeptickou a ironickou komentátorkou života. Ve výběru písní, které zazní, najdete samozřejmě všechny oblíbené proslavené „hity“ – ať už je to Milord, La Vie en Rose či závěrečné vyznání Non! Je ne regrette rien (Nelituji ničeho), ale i písně méně známé. Taková je

např. píseň z roku 1933 Les Deux Copains (Dva kámoši), kterou zpívá v duetu se svou „mladší podobou“. A to doslova, malou Edith totiž hraje skutečná dcera Jandové, Esther Mertová. Dětská naivita, hravost a křehká zranitelnost dítěte přidává do představení další pociťovou nuanci. Čistě francouzský esprit dodává představení jednoduchý, ale působivý hudební doprovod. Na tahací harmoniku hraje Michal Štulík (alt. Ladislav Horák), který je navíc jedinou mužskou postavou na scéně a stává se tak symbolem všech mužů, kteří prošli Edithiným životem.

Představení *Smrt v růžovém* je příjemnou drobníčkou v repertoáru Paláce Akropolis, určenou publiku všech generací, která potěší nejen fanoušky Edith Piaf.

Božské vrabčátko v Akropoli

Lenka Dombrovská

Život francouzské šansoniérky Edith Piaf (přezdívané jako La Môme Piaf – tedy malé vrabčátko, jelikož zpěvačka měřila pouhý metr a dvaatřicet centimetrů) trval necelých padesát let. Byl však plný hudby, mužů i osobních tragédií. Není tedy divu, že se její pohnutý život opakovaně objevuje na filmovém plátně i divadelních jevištích.

Poslední dny Edith Piaf, naplněné vzpomínáním na její dětství, lásky, úspěchy, prohry a tragédie, zachycuje hra *Smrt v růžovém* slovenského básníka a dramatika Lubomíra Feldeka. Text vznikl na podkladě knihy, kterou napsala Edithina nevlastní sestra Simone Bertheautová. Feldekova komorní hra (pro tři herce a jednoho hudebníka) byla v české premiéře uvedena již v roce 1995. Tehdy v Divadle Na zábradlí postavu světoznámé herečky ztvárnila Barbora Hrzánová. Písně ovšem zněly pouze z playbacku, herečka si prý netroufla zpěv Piaf napodobovat.

V inscenaci režisérky Olgy Struskové a zpěvačky Zory Jandové však hrají šansony prim. Jakby také ne, Jandové repertoár jich čítá mnoho a právě písně Edith Piaf jsou s její pěveckou kariérou spjaty od samých počátků. Některé skladby sama přeložila, a tak se v inscenaci citlivě mísí texty v češtině i originále. Pro tuto roli také pečlivě nastudovala gesta – především osobitou hru prstů, a mimiku slavné zpěvačky. A jejímu pěveckému projevu nelze nic vyčíst. „Pařížskou atmosféru“ poloviny minulého století navíc podtrhuje harmonikář Michal Štulík (či alternující Ladislav Horák).

Nejedná se však pouze o komponovaný koncert (což je škoda), ale především o divadelní inscenaci. Feldekova hra pracuje s motivem Edithiny slepoty, která ji postihla v dětství a vrátila se právě v posledních dnech. O to intenzivněji tak zpěvačka vzpomíná na zlomové okamžiky

života. Smrt k ní přichází v podobě její patronky Terezie z Lisieux. Jak sama zpěvačka říká – svaté Terezičky, která jí v dětství vrátila zrak a přitom všude tak sladce voněly růže... Nyní je to však anděl smrti, oblečen do růžového šatu, jenž jí dovolí pár okamžiků vzpomínat, pak však musí zazpívat svou poslední píseň a odejít s ní. Postupně se objevují všechny milované či důležité osoby, místy je rozjímání přerušeno vstupy její nevlastní sestry, jež o ni pečuje. Všechny tyto role hraje Kateřina Dušková, která se „převtěluje“ např. nasazením brýlí či přehozením šátku. Na konci si Edith vybere svou nejznámější skladbu – *Non, je ne regrette rien* (Ničeho nelituji) a smířená umírá.

To vše se odehrává v úsporných kulisách – převážně černých a růžových. V činoherních pasážích je hlavní pozornost opět zaměřena na Zoru Jandovou, která poměrně přesně vystihuje manýry stárnoucí, afektované umělkyně, jindy se zklidní a vcelku něžně vzpomíná... Největší nesnáze však nastávají při dialogích a akcích, které jsou přespříliš ilustrativní. Místy musí diváci také zápasit s až kýčovitými výjevy – např. scéna, ve které Zora Jandová s dcerou Esther Mertovou provádí jakési gymnastické cvičení (při vzpomínkách Edith na svého otce – pouličního akrobata), připomíná spíše výjev z Kouzelné školky a Jandová je až nápadně podobná Dádě Patrasové.

Inscenace *Smrt v růžovém*, kterou uvádí Palác Akropolis, není po divadelní stránce příliš inovativní. Je jasné zaměřená na konzervativní publikum a nebýt snahy o obrazové ožívování pomocí humorných či přespříliš patetických scén, jednalo by se o kultivovaný projekt. Pokud však nečekáte žádný divadelní experiment a jste vůči sentimentalitě a infantilitě odolní, lze tento projekt doporučit. Hudební zážitek je to opravdu kvalitní.

Židovská hudba z hedvábné stezky

Petr Dorůžka

Třígenerační rodinný hudební klan Alaev Family je tím nejlepším příkladem hudební pestrosti dnešní Izraele. Předkové rodu Alaevů pocházejí z Bucharského emirátu, historického území na hranicích Tadžikistánu, Turkemistánu a Uzbekistánu, v němž po 2500 let žila početná židovská komunita. První židovští osadníci se tu usadili v době Říše římské, v průběhu dalších staletí přicházeli noví přistěhovalci, například v 15. století sefardští Židé vyhnaní ze Španělska. Kapelník Allo Alaev vypráví, že jeho předkové tam odešli z tehdejší Palestiny na pozvání bucharského emira, aby mu jako finanční experti pomohli zdokonalit místní bankovnictví. Alaev se narodil před 82 lety v Samarkandu, což je vedle Buchary

další strategicky významné město na Hedvábné stezce, tisíce let fungující trase karavan. Hedvábná stezka spojovala Čínu s Benátkami a dalšími evropskými přístavy ve Středozeří a vytvářela stejně jako moderní dálnice „ekonomický koridor“, spolu se zbožím se tu šířily hudební styly a nástroje, byla to osa prosperity. Alaevův ansámbl zde vznikl v době Sovětského svazu v roce 1972, od roku 1991 rodina žije v Izraeli. Allo Alayev je virtuózní hráč na velkou tamburínu doyra, v sestavě jsou staré i nové nástroje, včetně klarinetu, darbouky i akordeonu. Velmi současný drive dodal zvuku producent posledního alba Tamir Muskat z izraelsko-newyorské skupiny Balkan Beat Box.

Nové písně Michala Prokopa a Framus 5

Hudebník, moderátor a svého času i politik Michal Prokop se letos vrací na scénu s novým materiálem v roli, ve které ho má publikum nejraději, tedy jako zpěvák unikátních Framus 5.

Jakub Pech

Během jara jsou přípravy nové nahrávky v plném proudu. Kapela je i po více než čtyřiceti letech stále ve skvělé formě, možná i proto, že do její existence zasáhly dvě delší „ozdravné“ pauzy. První nastala v době normalizace, tedy po vydání slavného alba *Město ER* (1971), jehož výpravná titulní skladba zabírala celou první stranu desky, což byl tehdejší český unikát. Od prvotních inspirací rytm'n'blues nahlédli až za hranice art-rocku.

Michal Prokop obnovil Framus 5 až na konci sedmdesátých let a celou následující dekádu pilně zvedal průměr tuzemské hudební produkce. Osmdesátková trilogie alb (graficky sladěná) *Kolej Yesterday*, *Nic ve zlým*, *nic v dobrým* a *Snad nám naše děti prominou* patří bezesporu do zlatého fondu českého rocku.

Druhé odmlčení přišlo v devadesátých letech, kdy se Michal Prokop aktivně zapojil do politiky a následně začal připravovat svůj televizní pořad. Ovšem s příchodem nového tisíciletí se mu po aktivním muzicirování zastesklo a od té doby bývá pravidelně k slyšení na festivalech i v klubech. A jak se ukazuje, nechce zůstat u obhřívání starých písniček, protože mu stále zbývá energie na další tvorbu.

Podnětem k natočení nového alba, prvního od *Poprvé naposledy* (2006), bylo pro Michala Prokopa jeho domácí studio. Zde totiž během minulého roku vzniklo osm

demo nahrávek čerstvých písní, které budou tvořit jádro zatím nepojmenované desky. Dostal chuť pokračovat i v době, kdy se hudební nosiče příliš neprodávají, aby si dokázal, že na to ještě má.

Kapela začala na realizaci alba pracovat počátkem března. Na základě frontmanových domácích náčrtů se natočily základy v profesionálním studiu a o sólové party se muzikanti postarali opět na svých soukromých „pracovištích“. Na desce se znovu setkává velice silná sestava, která tvoří současnou podobu Framus 5, jak ji známe z koncertů; vedle samotného Prokopa zde z českých jazz-rockových legend hraje Luboš Andršt na kytaru a Jan Hrubý na housle. Bicí obsluhuje Pavel Razím, basu Zdeněk Tichota, klávesy obstarává Jan Kolář a dechové nástroje dvojice Jiří Šíma (saxofony) a Roman Kubát (trubka).

Jako host se zde dále objeví i Petr Skoumal, který k albu tradičně přispěje i autorsky. Po textové stránce se opět můžeme těšit převážně na řádky z pera Pavla Šruta. Michal Prokop slibuje žánrovou pestrost oscilující mezi blues a jazzem, s malým výpadem ke country. Jeho muzikantské srdce je hluboce zakořeněné ve „zlatých šedesátých“, ovšem zvuk nahrávky má být ryze současný.

Finále obnovené Půlnoci přináší koncertní DVD

Legenda české undergroundové scény, kapela Půlnoc, letos na jaře opět s úctou vzpomíná na Milana „Mejlu“ Hlavsu a připomíná si tak jedenácté výročí jeho předčasného odchodu. Tentokrát při té příležitosti vychází i koncertní DVD.

Jakub Pech

Po dlouhé odmlce se Půlnoc aktivizovala na sklonku roku 2010, aby hned v lednu 2011 připomněla Hlavsovu tvorbu sobě i fanouškům na speciálním koncertu s výmluvným titulem „10 let bez Mejly“. Konal se v Paláci Akropolis a byl dlouho dopředu beznadějně vyprodaný. Undergroundové slavnosti se na podiu účastnili i další Hlavsovi přátelé: Pavel Zajíček, Filip Topol a tehdy ještě žijící Ivan „Magor“ Jirous. Během večera se hrál průřez celou „půlnoční tvorbou“ a také se pokřtilo 2CD Kniha noci, které zachycuje dva koncerty z Chmelnice z konce osmdesátých let.

Ohlasy na loňský koncert, jenž byl původně zamýšlen jako jednorázový návrat, byly mezi posluchači tak značné, že se obnovená Půlnoc rozhodla na scéně ještě chvíli setrvat. Koneckonců, když už si kapela dala tu práci a Hlavsovu repertoár po letech secvičila, byla by škoda toho nevyužít. Nicméně si předsevzali, že tento comeback bude jen na rok, motivem bude uctění Mejlovy památky a poté se muzikanti opět rozutečou do svých vlastních projektů.

Nakonec se jejich oslava někdejšího baskytaristy a autora protáhla přibližně rok a půl. V březnu proběhlo společné turné s Plastic People of the Universe se zastávkami po celé České republice. Oba soubory mají ve své historii výrazný průsečík nejen v postavě samotné-

ho Hlavsy. Půlnoc vlastně v roce 1988 vznikla na pozůstatcích právě se rozpadnuvších Plastiků, které zasáhl především odchod saxofonisty Vratislava Brabence z Československa.

Během jarního turné se Půlnoc opět zastavila i v Akropoli. Z koncertu na brněnské Fléďě (3. března 2012) byl pořízen videozáznam, který vychází v podobě DVD pod značkou Guerilla Records. Právě tento záznam bude pravděpodobně definitivní tečkou za současnou kapitolou Půlnoci a pokřtít se nemá nikde jinde než opět na Žižkově. Zdejší koncert, jenž se odehraje 19. května, bude tedy po roce a půl vzpomínání poslední, ačkoliv dle manažera kapely Vladimíra „Lábuse“ Drápala není vyloučeno, že se její členové potkají v nové skupině jiného jména.

V tuto chvíli se ale v souvislosti s květnovým vystoupením můžeme těšit na klasický repertoár, v němž kromě písní z dvou desek vydaných zkraje devadesátých let (*Půlnoc* – 1990 a *City of Hysteria* – 1991) zazní i několik kousků, které tehdy kapela už nestihla natočit, i když je během své původní éry hrála; jmenovitě se jedná o skladby Údolí ohně a Dveře. Fanoušci-nepamětníci tak mají jedinečnou možnost slyšet od Půlnoci něco, co ještě neznají.

Jablkoň nemá nikdy hotovo

Ondřej Bezr

Hudební publicista Jiří Černý kdysi o Jablkoně napsal, že jeho hudba je „setkáním Georga Friedricha Händela s pračlověkem“. Členové kapely to dodnes považují za nejtrefnější popis svého dlouholetého snažení na hudebním poli. Jablkoň patří k našim nejvýznamnějším, ale dnes už také nejstarším představitelům alternativní hudby. V neposlední řadě je také jedním ze souborů nejoriginálnějších, díky čemuž si našel početné publikum i v zahraničí.

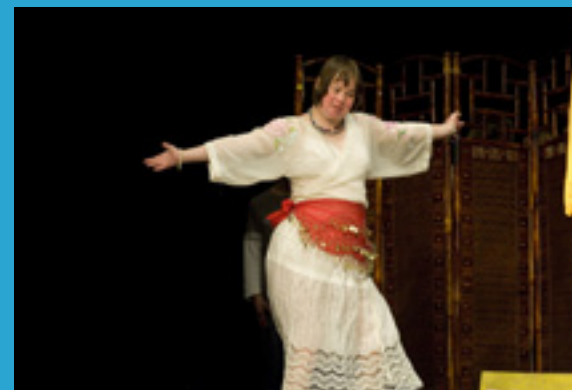
Ačkoliv dnes Jablkoň běžně koncertuje na festivalech všeho druhu, jeho počátky spadají do doby akcí pořádaných někdejší Jazzovou sekci. I dnes víceméně patří k základnímu kádru kapel sdružených kolem následnické organizace Jazzové sekce Unijazzu. Bývá ovšem zajímavou atrakcí i koncertů a festivalů alternativních a rockových – žánrová nevymezenost, či spíše nepopsatelnost mu umožňuje oslovovat posluchače nejrozumnějšího zaměření.

Jablkoň začínal jako striktně akustické trio dvou kytar a perkusí. Posledním z původních členů je v dnešní sestavě mohutný leader, zpěvák, multiinstrumentalista, skladatel a textař Michal Němec, klasicky vzdělaný hudebník (stejně jako většina muzikantů, kteří kapelou prošli) s velmi neotřelým

skladatelským a aranžérským rukopisem. Postupem doby Jablkoň měnil sestavy, rozšiřoval se o řadu více či méně stabilních hostů, měl tu blíže k vážné hudbě (to když si s ním zahrál houslista Jaroslav Svěcený či celý symfonický orchestr), tu k folku (když začal natáčet písničkářská alba, která posluchače i kritiku vždy překvapovala značným hitovým potenciálem), dovolil si dokonce tu „drzost“ natočit komponované vánoční album *Hovada boží*, jež svým sarkastickým podtónem bylo ve výsledku označováno spíše za „antivánoční“. Překračování stylů, značný nadhled a neukotvenost v zavedených klišé je pro Jablkoň programem – a přitom nikdy nepůsobí samoučelně, není ostentativní, vychází přímo z přirozenosti Michala Němce a jeho spoluhráčů.

Jablkoň nemá nikdy „hotovo“, stále přemýšlí a hledá, dokonce na dvou frontách. Jak píše Michal Němec aktuálně na webových stránkách kapely: „Pracujeme na dalších skladbách a chystáme album, tedy přesněji dvě. Jedno písničkové, spíše jednoduché, trochu mollové, a druhé takové jaksi tradičně jablkoňské, tedy spíše Machalaj než Bláznivá,“ odkazuje na dvě z nejznámějších alb. „A taky se těšíme na koncerty,“ dodává. Ten v Paláci Akropolis si tedy bezesporu užije.

Festival integrace Slunce

**JARNÍ ČÁST 18. FESTIVALU INTEGRACE SLUNCE
SE BUDE KONAT OD 14. DO 18. KVĚTNA KAŽDÉ DOPoledNE.**

Foto Pavel Rydl

Cyril Hořánek

Jakub Pech

Cyril Hořánek zastává v Paláci Akropolis jednu z nejdůležitějších úloh; jako šéfredaktor má na starosti vše od dramaturgické přípravy programu a jeho sestavení až po realizaci samotných akcí ve spolupráci se svým týmem. K tolika povinnostem je třeba řada zkušeností a ty Cyril Hořánek začal sbírat už krátce po revoluci.

Začínal ještě během studií na VŠE jako lepič plakátů v klubu Repre v Obecním domě, na nějž vzpomíná jako na emotivně zajímavé místo. „V té době tam existoval prostor, jež provozovali lidé vesměs z celého světa. Bylo to tvůrčí prostředí s vlivy ze všech koutů, počínaje Amerikou a konče Finskem.“ Jeho další zaměstnání bylo už na pozici dramaturga, to když si ho po zavření Repre jeden z majitelů vzal s sebou do nového klubu v prostorech Slovanského domu, kde získal kontakty prakticky na všechny lidi z oboru. Později se přesunul do Rock Café a začal zastupovat české umělce – například s Jolly Joker & PBU procestoval celou Českou republiku a přilehlé státy, dále vzal pod svá křídla Dana Bárta a Illustratosphere, JAR, Wohnout či Kurtizány z 25. avenue. Dříve se sice sám v několika kapelách věnoval baskytaři, ale po čase zjistil, jak s úsměvem podotýká, že na straně managementu mu to jde o něco lépe.

Pak už následovala práce v Paláci Akropolis, na které si cení pestré mozaiky zajímavých lidí, jejichž aktivity dalece přesahují práh divadla. „Je to z mého pohledu fenomén, který nikde jinde v České republice nemá obdoby. Jde o tvůrčí prostředí, jež skýtá všem okolo mnoho možností realizace,“ upřesňuje Cyril Hořánek, čím je pro něj práce v tomto klubu přitažlivá. Právě akce kloubící v sobě více druhů umění jsou mu blízké. Radost má z toho, jak se za poslední roky posunul festival Akropolismultimediale nebo projekt Music Infinity. „Do budoucna připravujeme více takových projektů, které nebudou pouze o jednom

typu produkce, ale budou to spíše komponované produkce zahrnující hudbu, divadlo nebo tanec a výtvarno,“ přibližuje svoji dramaturgickou vizi Akropole.

Abyste přišli do styku s prací Cyrila Hořánka, nemusíte být zdejšími pravidelnými návštěvníky. Pokud chodíte za kulturou nebo zábavou, v lečems má prsty právě on. Od klubů po arény, od koncertů vážné hudby po obrovské dance parties, od vystoupení metalových kapel přes sportovní události a televizní přenosy až po korporátní akce pro top managementy – jeho záběr je velmi široký. „Mimo to se nadále věnuji managementu a vydavatelskému hudebnímu skupin – v současnosti UDG. Dále se zabývám i návrhy řešení akcí z hlediska designu, rozmístění jednotlivých objektů a scén či návrhy jejich vzhledu a užitých technologií,“ upřesňuje vyčerpávající výčet svých činností.

METROPOLIS

ve městě je dobře...

Fotograf Jindřich Oplť

Fotograf Jindřich Oplť se pohybuje s fotoaparátem na hudební scéně již od poloviny 90. let. Obrázky převážně z koncertních akcí, festivalů a jiných hudebních událostí publikuje v tištěné i internetové verzi časopisu Twój Blues, který loni zvítězil v anketě The Blues Foundation o nejlepší tištěné médium, a zane-

dlouho tomu bude rok, co vznikl tuzemský internetový hudební časopis CROSSROADS, jehož je kmenovým fotografem.

Práci Jindřicha si však můžete prohlédnout i na jeho webových stránkách www.moreblues.cz, kde jich za čtyři a půl roku visí už pěkných pár tisíc.

The background of the entire poster is a dense, chaotic field of numerous bright red, glossy high-heeled shoes. In the center of the image, a pair of pale, human legs is visible, extending from the middle towards the bottom left. The legs are positioned as if they are emerging from or lying amidst the sea of shoes. The lighting is dramatic, highlighting the sheen of the shoes and the smooth skin of the legs.

13. MĚSÍC / REQUIEM ZA BRUNA SCHULZE

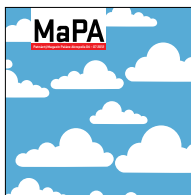
Spitfire Company a Centrum Pantomimy w Teatrze Na Woli

13. / 14. / 15. 05. 2012 SVĚTOVÁ PREMIÉRA

TEATR NA WOLI / VARŠAVA / PL

27. / 28. 05. 2012 / 20.00 ČESKÁ PREMIÉRA

PALÁC AKROPOLIS / PRAHA

PATNÁCTÉ ČÍSLO
DUBEN – ČERVEN 2012

Městská část Praha 3

MHMP podporuje v roce 2012 projekt Palác Akropolis 2010 – 2013

POKLADNA /CAFÉ /TICKETS tel. +420 296 330 913, po-pá / mon-fri 10.00–24.00
so+ne /sat+sun 16.00–24.00 Předprodej vstupenek také v sítích Ticketpro a Ticketportal
Rezervace vstupenek na divadelní představení dva končí den předem – dva@palacakropolis.cz
Předprodej vstupenek sítě Ticketpro v Kavárně Paláce Akropolis po-pá / mon-fri 10.00–21.00,
so+ne /sat+sun 16.00 – 21.00
RECEPCE /OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912, info@palacakropolis.cz,
RESTAURANT AKROPOLIS rezervace /reservations tel. +420 296 330 990-91
denně /open daily 11.00–01.00
JUNIOR KLUB příspěvková organizace Prahy 3, tel. +420 296 330 961, info@junior-klub.cz

MaPA – Magazín Paláce Akropolis

Vydává **Art Frame Palác Akropolis, s.r.o.**, Kubelkova 27, Praha 3, IČ 27172376, DIČ CZ 27172376
Vychází třikrát ročně, patnácté číslo vyšlo 24. 04. 2012
MK ČR E 19298

ŠÉFREDAKTORKA Štármanová

PŘÍSPĚVATELÉ Vlastimil Beránek, Jiří Špičák, Karel Veselý, Ondřej Stratilík, Jakub Pech,
Erika Štármanová, Jiří Moravčík, Petr Dorůžka, Lenka Dombrovská, Jana Soprová,
Ondřej Bezr, Michal Pařízek

DESIGN, GRAFICKÁ ÚPRAVA, OBÁLKA Carton Clan cartonclan.cz

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK Janova dílna

WWW.PALACAKROPOLIS.CZ

VOLNY.CZ

Žižkovské listy

LIDOVÉ NOVINY
lidovky.cz

10.5.–29.6. 80. SEZÓNA

Výstava k 80. výročí Klubu Fotografů Amatérů v Žižkově, ve VZP, Orlická 2, Praha 3
(Výstava je otevřena v pracovní dny po, st 8.00 – 17.00, út, čt 8.00 – 16.00, pá 8.00 – 13.30)

24.5. ^{17,00} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Nám. Jiřího z Poděbrad

24.5. ^{18,30} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Parukářka

28.5. ^{17,00} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Nám. Jiřího z Poděbrad

29.5. ^{21,00} **Bängditos: ÜBERFLUSS** Nám. Jiřího z Poděbrad

1.6.–24.6. KŘEHKÉ OMÍTKY

Jitka Kopejtková a INDYART

výstava foyer - Palác Akropolis

13.6. ^{17,00} **THE CHANCERS, PUB ANIMALS, CHAOTIC** Parukářka

14.6. ^{17,00} **EuroConnections: DUB PISTOLS** ^(UK) Parukářka

16.6. ^{9,00} **Český pohár ve fotbálku o pohár PA** Palác Akropolis
22:00 Afterparty

16.6. ^{15,00} **Světový den žonglování** Parukářka

22.6. ^{17,00} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Nám. Jiřího z Poděbrad

22.6. ^{18,30} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Parukářka

23.6. ^{10,00} **EDUKATIVNÍ DEN PRO RODIČE A DĚTI**

Dopravní hřiště - Židovské pece

26.6. ^{10,00} **KUBB** Židovské pece

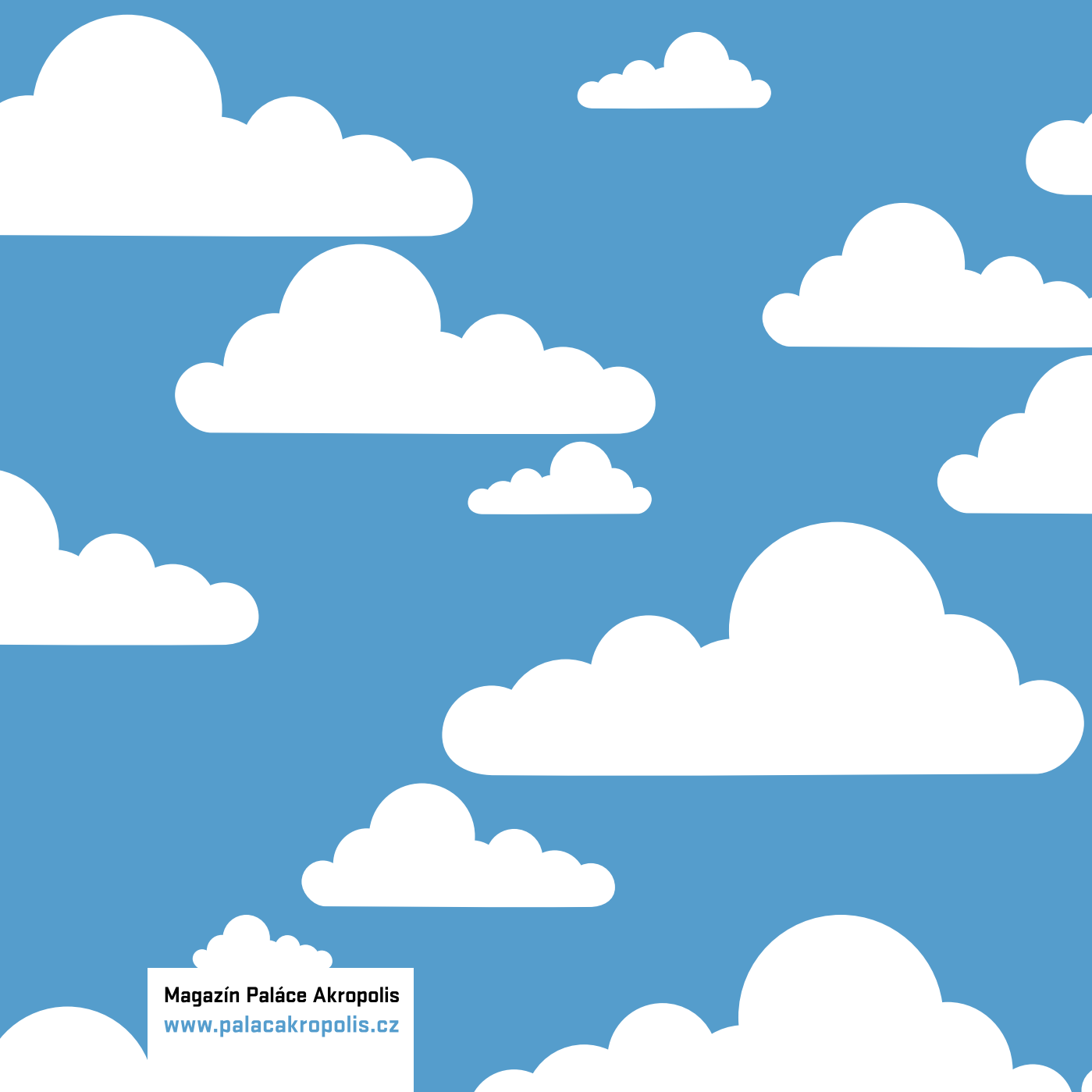
26.6. ^{17,00} **Traffic Dance: MOGUL NA CESTÁCH** Nám. Jiřího z Poděbrad

27.6. ^{18,00} **Traffic Dance: DRUMS** Nám. Jiřího z Poděbrad

27.6. ^{21,00} **Traffic Dance: SHOW CZ** Nám. Jiřího z Poděbrad

WWW.ZIZKOVSOBE.CZ

The background of the entire page is a solid blue color, populated with numerous white, stylized clouds of various sizes and shapes. These clouds are composed of simple rounded rectangles and semi-circles, giving them a soft, cartoonish appearance. They are scattered across the frame, with some being larger and more prominent than others.

Magazín Paláce Akropolis
www.palacakropolis.cz